

AVE MARIA

Nabožni list za katoliške Amerikance slovenskega pokoljenja. Prinaša verske članke v njihov pouk, poročila iz verskega življenja doma in po svetu, ter kratke povesti v njihovo zabavo.

Devetintrideseti letnik

July, 1946.

IZDAJAJO OČETJE FRANČIŠKANI

vsakega petnajstega v mesecu.

Pri Mariji Pomagaj v Lemontu, Ill.

AVE MARIA

P. O. B. 608

Lemont, Illinois

Naročnina velja \$2.50.

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slov. duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v vseh svojih molitvah, pri sv. mašah in drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Published monthly except October and semi-monthly during that month by the Franciscan Fathers, P. O. Box 608, Lemont, Illinois. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 for one year; Canada \$3.00 for one year. Subscriptions are payable in advance. Entered as second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

ULJUDNO VAS VABIMO, PRIDITE

NA SHOD SLOV. ŽENSKE ZVEZE, KI
SE BO VRŠIL NA NAŠEM GRIČKU V
LEMONTU DNE 21. JULIJA 1945.

—c—

MAŠA PRI GROTI OB 11. URI

—o—

POPOLDNE PROSTA
ZABAVA

A V E M A R I A

July, 1946—

Lemont, Ill.

—Letnik XXXIX.

VERUJEM...

(Julijsko premissljevanje)

“ČE bi res vedel, da je Jezus v svetem Rešnjem Telesu pričujoč,” tako se je vsajal Modrijanov Jože, “potem bi človek že šel v cerkev. Tako pa ne vem, kako bi bilo bolj prav.”

Jože Modrijan je tako tolažil svojo vest pred Bogom in pred ljudmi. V šoli je bil fant med zadnjimi, ne samo, če si ga iskal v klopeh, ampak tudi, če si preiskaval globokost njegovega znanja. Svojo modrost in učenost, s katero se je pred pametnimi ljudmi pral, je zajemal iz malovrednih virov in studentev. Časopisje dvomljive vrednosti in še manj vredna tovarišija sebi enakih tovarišev: to sta bila najizdatnejša vira njegove učenosti. Z njo je skušal osmešiti vse tiste, ki so se vestno držali svojega prepričanja. Je že tako: prazen sod ima močan glas in prazen klas se dviga visoko v zrak.

Strupene kače se vsakdo boji. Prav za prav ne kače, ampak strupa. Strup Jožetovega jezika je segel tudi v naše vrste. Čudni smo ljudje: strah imamo pred tistim, ki nam dobro hoče, oklepamo se pa tistih, ki nas zavajajo na kriva pota. Kačjga strupa s bojimo, strupa nevere pa . . .

Ni bilo drugače, morali smo poseči po katekizmu. Kaj se pravi krščansko verovati? Tole drobno vprašanje ima sicer

v katekizmu jasen odgovor, pa ga vendar mnogi ne razumejo. Nekaj čisto drugega vidijo v njem, kakor je v resnici.

“Verujem. No kaj se to pravi, ti, Rupnikova Meta?”

“I da verjamem,” je počasi spravila od sebe.

“Je že res, toda zelo nerodno si povedala. Drugače bomo to reč povedali, da nam bo bolj umljiva.”

Meta je zardela. Med tovarišicami se je oglasil na rahlo prikrit posmeh. Ni lepa ta navada, bolje povedano, razvada: Če kdo kaj narobe pove, pa mislimo, da se mu moramo smejati, čeprav dobro vemo, da bi mi morebiti še večjo neumnost spravili od sebe. Prav zaradi tega nepotrebnega posmehovanja je o verskih rečeh tako težko z ljudmi govoriti.

“No, Lojza, ti tam izpod Kosmate gore, pa ti popravi, da bomo bolje razumeli.”

Poskusila je, pa tudi ni šlo. Dobra in točna pojasnila dajati ni tako lahko. Potrebno pa zelo, zelo. Saj bodo naša dekleta prej ali slej postale matere in bo njih sveta dolžnost, svojim malim ne le nekaj besedi vtepti v glavo, ampak dati tistim besedam tudi pravi pomen.

“Katekizem pravi, da se pravi verovati toliko kakor: za resnico imam, kar je Bog razodel in kar nam po sv. kateholiški Cerkvi verovati zapoveduje.”

“To vsi vemo,” je v imenu vseh potrdila Posavčeva Pavla.

“Dobro, da veste; vesel sem tega priznanja. Nekaj drugega pa je, če ta odgovor tudi razumete.”

“Modrijanov Jože pravi, da samo to verjame, kar vidi,” je prišepnila vmes napol tiho Lojza izpod Kosmate gore, vendar pa toliko glasno, da se je njena beseda dobro razumela.

“Prav, da si to povedala. Zdaj pa še Jožetu povej, da on ne ve, kaj se pravi verovati. Če verujem le to, kar vidim, ali je to sploh vera! Verovati in gledati ni isto. Če pridem sam v Ljubljano in jo na svoje oči vidim, potem sem že popolnoma prepričan, da je Ljubljana res na svetu. Dokler je pa nisem videl, sem pa verjel pripovedovanju tistih, ki so jo videli.”

“Apostol Tomaž je tako veroval, kakor uči Modrijanov Jože,” je bistroumno pripomnila Rupnikova Meta.

“Toda Meta! Svetemu Tomažu ne smeš kratiti dobrega imena. Reči bi morala, da je Tomaž samo glede vstajenja Gospodovega podvomil, ko je rekel: ‘Če ne vidim na njegovih rokah znamenja žebeljev in ne vtaknem svojega prsta v rane od žebeljev in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval!’ Pa tudi to veš, da Jezus Kristus njegove vere ni nič kaj pohvalil? Saj so ti znanne njegove besede, ali ne? Prosim!”

“Ker si me videl, Tomaž si veroval; blagor tistim, ki niso videli, pa so verovali.”

“Dobro si povedala, tako je. Kar sam na svoje oči vidim, o čemer se sam prepričam, mi ni treba več govoriti, da verujem. Dosti slabo bi bilo, če bi človek samega sebe varal in bi še samemu sebi ne hotel in ne mogel verjeti, če bi se sam nase ne mogel zanesti.”

Po dvorani je nastal smeh. “Ponavljam še enkrat, da nisem prijatelj take-

gale posmehovanja, ker nima navadno nič dobrega za seboj. Vendar naj bo odpuščeno vsem, ker Jožeta ni zraven, da bi se mogel priti in opravičevati. Radoveden sem tudi, kako daleč bi bil prišel s svojo modrostjo. Takile tiči so navadno najbolj glasni, kadar imajo pred seboj trop lahkovernih in bojazljivih poslušalcev, ki jim radovoljno kimajo in jih občudujejo, kakor čudo iz same devete dežele.

“Človek bi raje veroval, če bi to, kar ga vera uči, tudi razumel,” se je vtaknila vmes Rožančeva Pepa.

“Če bi razumel, če bi razumel . . . Povej mi Pepa, ali ti vse razumeš, kar se na svetu godi? Ali razumeš, kaj prav za prav je elektrika in kako deluje? Ali se kaj zelo razumeš na radijske valove, na njih dolžino in moč? Mislím, da ne preveč. Verovati se ne pravi, vse razumeti, kar nam Bog zapoveduje verovati. — Verovati se pravi, zanesti se na resnicoljubnost božjo in na verodostojnost tistih svetih oseb, katerim se je Bog razodeval.”

“Zakaj se pa Bog ne razodene vsakemu človeku posebej? Ali bi ne bilo tako bolje za nas in za Boga?” je spet poizvedovala Rožančeva.

“Bodi no tiho!” se je oglasil cel roj deklet na to vprašanje. Menda jih naš razgovor ni zanimal. Mudilo se jim je domov. Čudno, da se nekaterim tako strašno mudi od shoda domov. Če ne morda kam drugam? Ali morda delam komu krivico? Če jo, prosim stokrat za odpuščanje . . . Resnica pa je, da se ljudem iz cerkve najbolj mudi domov. Ko so pa zunaj, pa lahko še po cele ure klepetajo in morda celo svojega bližnjega do mesa in do kosti obirajo. Do trdega večera bi ostali na mestu, če bi jih ne

bilo sram pred gledalci. Ali pa, če se dejo na klop v gostilni . . .

“Le kar lepo mirno posedimo in se pogovorimo o tem, kar smo začeli. Pepa, ti od Boga preveč zahtevaš. Ali misliš, da ljubi Bog v nebesih res nima drugega dela, kakor da se mora vsakemu človeku posebej odkrivati in razodevati? Dobro je to v primeri pojasnil že naš Gospod sam. Zato bom tudi jaz to reč povedal kar z njegovimi besedami: “Mnogo vdov je bilo v Izraelu v dnevih Elijevih, pa k nobeni izmed njih ni bil Elija poslan, razen v Sarepto na Sidonskem k vdovi. In mnogo gobavih je bilo v Izraelu ob času preroka Elizeja, pa nobeden izmed njih ni bil očiščen razen Naamana, ki je bil Sirec.” Podobno govori sv. Peter o Kristusu Jezusu, ko je vstal od mrtvih, da je Bog dal, da so ga videli — ne vsi ljudje, ampak od Boga prej odbrane priče. Upam, da to pojasnilo zadostuje, da pustimo Bogu, naj dela, kakor sam hoče in naj se razodeva, kakor se sam hoče. Gorje Bogu, če bi hotel postati suženj človeških otrok! Gorje mu, če bi mu ljudje predpisovali, kaj in kako naj dela!”

“Ali so pa tisti ljudje zanesljivi, katerim se je Bog razodeval?” je spet pozvedovala Rožančeva na veliko nevoljo tistih, katerim ves ta pogovor ni bil po volji. Če bi pripovedovali pravljice ali smešnice, tisto bi že še poslušali, za resen pogovor pa nekateri ljudje nimajo smisla.

“Ti bi torej rada vedela, če so tisti ljudje, ki so bili od Boga odbrani, da so bili deležen božjega razodetja, res zanesljivi, če niso morda kakšni sleparji. Za današnji čas je to vprašanje gotovo na mestu. Saj vemo, kako se današnje dni mnogi samo zato trudijo, kako bi koga ociganili in osleparili. Bog je že

vedel, le verjemi, koga je izbral za svoje delo, komu je zaupal svojo besedo. Če nam še to ne zadostuje, pa samo pomislimo, kakšno plačilo so večidel vsi tisti prejeli, katere je Bog odbral za glasnike svoje volje, svojih načrtov in samega sebe? Poglejmo Jezusa Kristusa, pogledajmo njegove apostole, premislimo vprašanje mladega diakona Štefana: “Katerega izmed prerokov niso preganjali vaši očetje? Celó morili ste tiste, kateri so napovedovali prihod Pravičnega in tudi tega ste izdali in umorili.” Pregarjanje, beda in smrt: to je bilo plačilo tistih, ki so nam ohranili zaklade božjega razodetja. Kar sami sebe presodimo, kdo izmed nas bi bil pripravljen za neresnico iti v smrtne muke, kdo bi bil pripravljen trpeti zaničevanje, bedo, pomanjkanje in še celo vrsto drugih težav in neprilik!”

“Težka je današnja beseda in ni je lahko poslušati,” se je zaslísal vzdih izmed zbora poslušavcev. Verjetno. Svet bi se dandanes najrajši zabaval. Pogovori o veri pa niso ravno za zabavo in za igračo. Potrebni so pa še bolj.

“Naj bo konec našega modrovanja,” je povzel voditelj sklepno besedo. “Samo v kratkih besedah še ponovimo, kar smo danes povedali. Verovati se ne pravi: vem, razumem, sam sem videl to, kar verujem. Verujem se pravi: za resnico imam, kar so mi drugi povedali. Za resnico pa imam, ker se zanesem na verodostojnost tistih, ki so mi to povedali. Zanesem se na priče, ker sem prepričan, da nam govore čisto resnico. Te priče pa so Bog sam in od njega izvoljeni zanesljivi ljudje. In še to: za vero ni potrebna učenost, s katero bi vse verske resnice jasno spoznaval, niti ne vednost, s katero bi prodiral v globočino božjih skrivnosti, pač pa velika mera ponižno-

sti in pa milost božja. Radi priznane človeške slabosti, ki ji pravimo pozabljenost, je pa prav, da sklenemo največje prijateljstvo s knjigo, ki se ji pravi "Katoliški katekizem". Proč torej s tisto ošabno: "Vse vem, vse znam; česar pa ne razumem, tega ne verjamem," ampak: "Verujem, na božjo besedo se zanesem in vekomaj ne bom osramočen!"

J. L.

ŠKOF ROŽMAN JE PRIDIGAL

(za post 1943 v Ljubljani.)

TRETJA PRIDIGA: ZMAJ IN ŽENA

ŠESTERI angeli s trombami so pokazali mnogotero gorje, ki bo prišlo na svet. Sedmi angel nosi napoved hudih bojev, ki jih bodo morali bojevati verniki Kristusove Cerkve. Da ob videnjih tolikih bojev ne postanemo malodušni, nam odpira videc zopet pogled v nebesa in večno zmagoslavje božje. Ko je sedmi angel zatrobil, je zaslišal sveti Janez močne glasove v nebesih: "**Kraljestvo nad svetom je prešlo na našega Gospoda in njegovega Kristusa in vladal bo na vekov veke.**" In 24 starešin je padlo na svoje obraze in se zahvalilo: "**Zahvalimo te, Gospod, Vsemogočni... da si prevzel svojo veliko oblast ter zakraljeval.**" (11, 15. 17.)

Ko se na zemlji najhujši boj zoper Kristusa šele napoveduje, v nebesih že hvalnice za zmago pojo, ker je zmaga tako gotova, da jo gledajo že izvršeno, in vse brezbožne sile so dokončno premagane. To zmago, ki z nezmotljivo gotovostjo pride, nam Bog naprej od-

kriva, da nas strašni boj zoper Boga, ki se napoveduje, in hudo preganjanje vernikov, ki prihaja, ne bi motilo v veri in upanju in nam ne jemalo poguma in vztrajnosti v borbi do konca.

Tako nam je tudi Jezus neposredno pred svojim trpljenjem, ko je satan imel že ves načrt pripravljen, da ga uniči, napovedal zmago nad njim. "Zdaj je sodba nad tem svetom" — na videz se je zdelo, da je sodba nad Jezusom — "zdaj bo vladar tega sveta izgnan" — na videz je bil Jezus zavržen in izgnan iz svetega mesta ven in tam križan kot izobčenec lastnega naroda. In za časa svojega največjega ponižanja in navidezne popolne onemoglosti je napovedal: "**In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi.**" Pričakovali bi prav nasprotno, da bo strahoten pogled na človeka, pribitega na križ, vse odbijal. A prav tedaj je Jezus nase pritegnil **desnega razbojnika, Nikodema**, dotlej bojazljivega učenca, **stotnika**, ki je priznal: "Resnično, ta človek je bil Sin božji." In skozi vsa stoletja križani Zveličar priteguje naše duše in sicer najbolj plemenite in najbolj razumne pred drugimi. Ta način božje borbe in božjega zmagovanja moramo vedno imeti pred očmi, zlasti v takih dobah, kot je doživljamo, sicer ne bomo mogli božjih načrtov nikdar razumeti.

Po tem uvodnem pogledu v nebesa se prikaže na nebu dvojno znamenje; prvo je **žena, obdana s soncem in pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec dvanajstero zvezd.** — Ta podoba nam je znana. V prenesenem pomenu jo obračajo na Marijo. Toda sv. Janez v tej ženi ni videl Marije, kajti pristavlja: "Bila je noseča in je vpila v porodnih bolečinah in mukah." To se ne more našati na Marijo, deviško Mater, ki je

porodila Jezusa brez bolečin. Bog je v raju Evi napovedal kazen, da bo v bolečinah rodila otroke, Marija pa je bila brez madeža izvirnega greha in je ta kazen porodnih bolečin ni zadela. Torej pomeni to znamenje na nebu žena s soncem — nekaj drugega. Ta žena je znamenje CERKVE KRISTUSOVE, ki jo je ustanovil, da kot duhovna mati z resnico in milostjo svetih zakramentov na novo poraja otroke božje. To prerojenje za nebesa ni lahka reč ne za mater ne za otroka, ne za Cerkev, ne za vernike. Cerkev pri tem marsikaj trpi, notranje in zunanje stiske. Notranje: skrbi, žalosti, bridkosti. Vnanje pa: preganjanje in oviranje njenega delovanja. Vernik pa, ki se prerodi v otroka božjega, tudi trpi, ker mora v sebi zatreči in premagati vsa grešna nagnjenja, ki so dediščina izvirnega greha v človeški naravi. Ta boj zoper greh, ki hoče zamoriti nadnaravno življenje v naših dušah, je nekaka neprestana porodna bolečina, ki jo čutimo, dokler ne bomo prešli v nebeško kraljestvo, kjer nobene borbe ne bo.

Kako hude so te duhovne borbe in bolečine, nam dokazuje Jezus, ki je z nepopisnimi mukami na križu zaslužil možnost prerojenja — milosti, po katerih odmrjemo grehu in zaživimo novo nadnaravno življenje v Bogu. **“Ako se kdo znova ne rodi, ne more videti božjega kraljestva”**, je Jezus rekel Nikodemu in mu razložil, da bo moral on sam s smrtjo na križu zaslužiti milosti prerojenja: “Kakor je Mozes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da bi se nihče, ki vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje.”

Drugo znamenje je bil velik **ognjeno-rdeč zmaj**; imel je sedem glav in deset rogov in sedem kron. Grd nestvor, pra-

vo nasprotje božje lepote. Sedem glav pomeni veliko inteligenco, ki sedamkrat presega človeško, a moralno skvarjeno, v zmoto in greh nesrečo usmerjeno inteligenco. Misliti smemo na sedmere glavne strasti, ki se s svojimi željami javljajo v človeški naravi. Sedem kron pomeni naravno moč tega nestvora, pa tudi namišljeno slavo, ki se bo sprevrгла v tem večjo sramoto ob porazu. Na sedmih glavah raste 10 rogov — glejte neskladnost, bitje brez harmonije, v sebi razklano in razdvojeno!

Kdo je ta zmaj? Sveti Janez pravi: “Stara kača, ki se imenuje hudič in satan”. Komaj se je prikazal, je že povzročil nesrečo — njegov rep je potegnil s sabo “tretjino zvezd in jih vrgel na zemljo”. To je simbol: niso padale naravne zvezde z neba, marveč zvezde so znak za vernike, za njihove duše, v katere je satan padel. Uspelo mu bo, da bo del duš pogubil. Da se duše pravičnih primerjajo zvezdam in soncu, je v svetem pismu nekaj navadnega. Sam Zveličar pravi, da se bodo **“pravični svetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta”**, in sv. Pavel pravi: Kakor se zvezde razlikujejo po velikosti in svetlobi, tako so pravični v nebesih različni po slavi in lepoti.”

Čemu je prišel zmaj — satan? Takoj pove sveti Janez: “In zmaj se je vstopil pred ženo, ki je bila na porodu, da bi požrl dete, ko bi porodila.” To je delo hudobnega duha: požreti otroke božje. Ko jih Cerkev v Kristusu s posvečujočo milostjo prerodi, jih satan že pri rojstvu čaka, da bi jih takoj uničil. Tako je preganjal Jezusa in iskal, da bi ga požrl takoj po rojstvu s pomočjo Heroda, ki ga je hotel umoriti. Tako preganja vse, ki so po veri in milosti bratje in sestre Jezusove, otroci božji, dediči nebes. Nad-

naravno rojstvo v dušah skuša satan uničiti. Ugasiti hoče iskrico božjega življenja v njih, da nobeden ne bi mogel priti na tisto mesto v nebesa, s katerega je bil on pahnjen v pekel. Strašno sovražstvo do Boga razjeda satana in nepogasljiva zavist do nas srečnih, ki imamo možnost priti v nebesa, ga peče. Boj med kačo in Marijo, Materjo Jezusovo, je Bog že v rajju napovedal, nadaljuje pa se boj satanov skozi vsa stoletja proti CERKVI, ki je duhovna mati mističnega Kristusa, ki ga v dušah vernikov poraja, da s svojo milostjo v njih živi in da postanejo udje njenega duhovnega telesa.

Tako čaka zmaj, da žena porodi. In Janez je videl dalje, da je porodila "moško dete, ki naj bi paslo vse narode z železno palico", to je: z veliko močjo. Dete pa je bilo vzeto k Bogu, da ga zmaj ni dosegel.

Skrivnostna napoved, kaj hoče povedati?

Predvsem moramo imeti v mislih, da ta žena NI Marija, in da to dete NI Jezus Kristus. Sicer ne bi prav razumeli Janezovega skrivnega razodetja. In še to moramo pomniti, da sv. Janez ne pripoveduje zgodovine, ampak slika bodoče dogodke. Jezusovo rojstvo je pa že bilo.

DETE, ki je bilo rojeno in določeno, da prevzame duhovno vlado nad svetom, a je bilo vzeto k Bogu, pomeni tiste, ki so prerojeni iz Boga in so bili že vzeti v nebesa: svetniki in zveličani, ki se imenujejo zmagoslavna Cerkev, dočim so na svetu ostali drugi ženinega rodu, bratje in sestre svetnikov, ki se morajo še bojevati zoper zmaja — torej vojskujoča se Cerkev.

Žena zbeži v puščavo, kjer jo Bog sam ohranja. To pomeni: Cerkev Kri-

stusova ostane na svetu, a je kakor v puščavi osamljena sredi nasprotnega sveta, ki jo sovraži in preganja, ali pa je ne upošteva, kakor da je ni. Bog čudovito ohranja njeno notranje bogato življenje in ji pomaga, da vrši svoje poslanstvo na svetu. **Satan pa se z vso jezo bojuje zoper zarod Cerkve, zoper njene vernike, ker nje same uničiti ne more.**

Preden sv. Janez opiše ta boj, se zamakne zopet v nebesa in vidi tam — vojskovanje. Mihael na čelu zvestih angelov se je vojskoval zoper zmaja in njegove hudobne angele. In pahnjen je bil na zemljo in njegovi angeli z njim. Tak boj je bil v nebesih takoj po ustvarjenju angelov, a sv. Janez gotovo ni hotel opisovati tega, kar se je že davno zgodilo, ampak napoveduje bodočnost. Kaj hoče torej reči s to napovedjo?

V nebesih gotovo ni več nobenih bojov, ampak nam pove v našo tolažbo tole: Nebeški duhovi se z nami vred na svoj duhovni način bojujejo zoper satana in njegove hudobne duhove in nam tako pomagajo v naši borbi zoper satana. Tako **nam je končna zmaga tako gotova**, kakor resnično je Mihael premagal satana in ga vrgel iz nebes. Sedaj je pa ta boj še živa stvarnost, ki ga sami prav v tej dobi doživljamo in čutimo v taki ostrini kot redkokdaj. Na ta boj nas sv. Pavel opozarja, ko piše Efežanom: "Ni se nam bojevati zoper kri in meso, ampak zoper oblasti teme, zoper hudobne duhove."

S tem bojem moramo torej računati, a **bati se nam ni treba**, če se zvesto držimo Kristusa, ki v svoji Cerkvi živi in deluje. Ž njim nam je zmaga popolnoma zagotovljena. Noben vladar na zemlji ne more zmage tako gotovo napovedati.

To borbo s satanom nam dokazuje

tudi življenje Jezusovo. Hudič je tudi v njegovem življenju igral veliko vlogo, tudi proti njemu se je boril. Najprej ga je skušal, ko je bil 40 dni in 40 noči v puščavi in se postil. Potem je vodil v boj zoper Kristusa njegove sovražnike, farizeje in pismarje. Hudič je udrl celo v najožji krog Jezusovih učencev. Jezus je rekel, da je Juda zaradi svoje strasti do imetja že v hudičevi oblasti. Dejal je nekoč apostolom, da je eden med njimi hudič. In evangelist pristavlja, da je mislil na Judeža Išariota.

Tudi v naše življenje vdira satan, včasih pride prav blizu in grozi, posluša se svojih pristašev, **ki dostikrat morda res ne vedo, čigavi so**, a nič se jih ne bojmo. Verujemo Bogu, njemu samemu služimo, njega ljubimo! Amen.

MESEČNE DUHOVNE OBNOVE ZA MOŽE

V ZADNJI številki tega lista sem vam napisal nekoliko o pobožnosti prvih petkov in o molitvi rožnega venca med vojno na Slovenskem. Danes vam hočem povedati nekaj drugega. Naslov tega članka nakazuje predmet.

Mesečne duhovne obnove ali duhovne vaje je vpeljal na Slovenskem že omenjeni profesor Ernest Tomc. Vpeljal jih je pa samo za dijake, člane katoliške akcije. Dobro so se obnašale. Kmalu so začele posnemati ta lepi zgled tudi dekleta in matere. Nihče si pa v tistih časih ni mislil, da bi se taka pobožnost prišla tudi **slovenskih mož** najrazličnejših stanov.

Dve napaki smo v preteklosti pripiso-

vali slovenskim moškim: sebičnost in bojzljivost. Sebičnost slovenskih mož smo slikali takole: Vernih slovenskih mož nam ravno ne manjka. Toda tisti, ki so verni in žive po naukih vere, mislijo le na rešitev svoje lastne duše. Kako žive drugi okoli njih, za to se ne brigajo. Apostolskega duha v slovenskem moškem zastoj iščeš. Bojzljivost smo slikali v približno naslednjih besedah: Slovenski možakar se boji, da bi mu kdo ne očital pobožnjaštva. Zato rad svojim verskim potrebam zadosti bolj na skrivnem. Stisne se "pod kor" ali v kak drug kot cerkve, rad pride k "suhim mašam" (brez pridige), k zakramentom pride takrat, ko so cerkve bolj prazne . . .

Dokler smo imeli take in podobne misli o slovenskih moških, nam še na misel ni prišlo, da bi kdaj prišla med našim moškim svetom kaka taka pobožnost kot so "mesečne duhovne obnove".

Ali leta 1943 v postnem času je prišla od nekod misel, da bi se za veliko noč tudi moški svet pripravil s skupno duhovno prenovitvijo. Škof Rožman je dal tej misli svoj višjepastirski blagoslov in šli smo na delo. Naj povem, kakšne skušnje sem jaz sam napravil pri tem podjetju.

Povabil sem k sebi na razgovor najprej nekaj akademsko izobraženih ljubljanskih mož. Ko sem jim v izbranih besedah razodel namen sestanka, mi je po kratkem premisleku dejal neki zdravnik: "Vendar enkrat! Zdelo se mi je, da se duhovniki za vse brigade, samo za moški svet ne. Dijaki, dekleta, žene, pri teh ste res že uvedli mesečne duhovne obnove. Toda ti stanovi še ne sestavljajo vsega naroda. Skrajni čas je, da začnemo tudi mi."

Navzočen ravnatelj denarnega zavo-

da je vprašal: "Kje pa bomo imeli svoje pobožnosti?" Ko sem odgovoril, da imam že naprošeno in obljubljeno neko kapelico, so vsi protestirali.

"Kapelico, pravite? Za dvajset mož? Toliko jih pripeljem jaz sam! Ti tu pa toliko, in oni tam toliko. Za sto moških vam garantiramo mi sami."

Obotavljal sem se, vendar sem ob tolikem navdušenju določil, da se bo duhovna obnova vršila v cerkvi in sicer v Križankah. Tja smo povabili le akademsko izobražene. Hitro se je razneslo tudi med druge moške stanove, kaj se pripravlja, in vsi so hoteli zase nekaj podobnega. Zato je bilo treba brž najeti še druge cerkve: na Kodeljevem, pri frančiškanih in v Slomškovem domu. Povsod smo začeli na isti dan in izvrstno je šlo.

Ko smo videli uspeh, smo sklenili, da bi bilo lepo, če bi vse te posamezne skupine zaključile svojo duhovno obnovo v stolnici na veliko sredo, da bi udeleženci prejeli sveto obhajilo iz škofovih rok. Oznanjeno je bilo, da tisto jutro nobena ženska ne sme v klopi, ampak morajo vse stati zadaj pod korom. Mnogi so se čudili in spraševali, kaj vendar mislimo, ko dajemo taka "revolucionarna" oznanila.

Jaz sem šel tisto jutro zgodaj v spovednico. Med tem se je začela stolna cerkev polniti. Ko sem ob napovedanem času stopil iz spovednice, da bi šel pridigat, sem doživel eno najbolj prijetnih presenečenj svojega življenja. Prostorna stolnica je bila polna samih moških — glava pri glavi. Niti v zakristijo se nisem mogel preriniti skozi drenj. Moral sem pri stranskih vratih ven in okoli cerkve in od zunaj v zakristijo. Tam sem pa videl več duhovnikov, pripravljenih za sveto mašo, pa ni-

so mogli skozi drenj k svojim oltarjem, zato so čakali.

Tako se je torej začela ta reč. Moškim se je tako dopadlo, da so sami začeli navduševati: Dajmo kaj podobnega napraviti vsak mesec! Mnogi so dostavljali: "Vojna nam je prinesla v deželo tako nepopisno stisko, da se mora zdaj ves narod poboljšati. Ni dosti, da samo ta ali oni zdaj bolj verno živijo, prav vsi se moramo odzvati božjemu klicu . . ." Posebno pa možje. Ko je že navada, da smatramo moškega za voditelja v vsem javnem življenju, zakaj pa ne bi moški tudi v verskem udejstvovanju vzel v roke vodstva? Naj že enkrat preneha tisti izgovor, ki ga tolikokrat slišimo iz ust naših žen, češ, saj veste, kakšni so moški . . ."

Tako so se res potem vršile "mesečne duhovne obnove" mesec za mesecem. Cerkev v Križankah je ostala akademskim stanovom za to reč, drugi moški so uporabljali zdaj eno cerkev, drugič drugo. Vsaka se je izkazala za — premajhno! Začeli so pri uršulinkah, nadaljevali pri frančiškanih, končno so se morali preseliti v največjo ljubljansko cerkev — k sv. Jožefu pri jezuitih. Mesečne duhovne obnove so se sicer vršile nekako za prve petke v mesecu, toda so se končavale že dan poprej, da ne bi drugim delali napotja na same prve petke. Komaj si morete predstavljati, kako veličasten je bil pogled na kakih 2000 zbranih samih moških, ki so opravljali svojo iskreno pobožnost za rešitev naroda in za blagor Cerkve.

Nadaljevalo se je kar naprej dve leti, od 1943 do 1945. Od vseh strani so prihajali moški, največ peš, ker prevoznih sredstev ni bilo, saj je še cestna železnica stala radi pomanjkanja elektrike. Na poti je moške nadzirala ali celo lovila

in odvajala v taborišča okupatorska policija. Sumničila jih je, da se zbirajo z drugačnimi nameni. Posebno je imela na piki seje in sestanke, ki so se morali vršiti radi boljšega organiziranja mesečnih obnov. Nevarnost je pretila tudi od zračnih napadov, blokovnih zapor in tako dalje. Kljub vsem tem in takim oviram — “vsi so prihajali”. Iz Bežigrada, iz Šiške, iz Štepanje vasi . . . Vsak se je trudil, da pridobi še zmerom novih, in tudi v tem je bil zmerom uspeh.

Ali se vam ne zdi, da smo na te manifestacije “moške pobožnosti” lahko po pravici ponosni? Ali se vam ne zdi, da je v tej veliki vernosti slovenskih mož dragocen zaklad, iz katerega bo slovenski katoliški narod, še dolgo zajemal? O, saj zajema iz te zakladnice tudi v teh časih! Bog pa ve, kdaj se bo zajemanje iz te silne bogate zakladnice — tudi na zunaj poznalo.

Dr. Janez Kraljič, ljubljanski kanonik

LILIJAJA IZ RAJA

2. Neizmerno grda kupčija.

PRAV v istem času, ko se je vse opisano godilo pri Lazarjevih v Betaniji, vršilo se je v mestu Jeruzalemu nekaj drugega, o čemer pa ne učenci, ne Lazarjevi in ne drugi prijatelji preroka iz Nazareta niti od daleč niso slutili. Tam v posvetovalnici velikega duhovna Kajfe na gori Sion se je to vršilo. Visoki židovski zbor je zboroval pod predsedstvom velikega duhovnika Kajfe. Vsi svetovalci in vsi poglavarji ljudstva so bili navzoči. Šlo je za veliko in važno narodno zadevo. In med njimi sedi — kdo bi si to mislil — tudi eden izmed ožjih Jezusovih učencev, njegov apostl, — Juda Škarijot.

Razburjeno je bilo to zborovanje in šumno. Vsi so bili razburjeni. In kako bi ne bili? Obujenje Lazarja v Betaniji, tako vplivnega moža med narodom ne samo v Betaniji, temveč tudi po celem mestu in daleč na okoli. Vse ga je spo-

štovalo. Ta veliki čudež, ki ga ne morejo ne vtajiti, ne naravno razložiti ljudstvu, kako bi jih ne razburil? Saj je razburil celo mesto in se je glas o njem bliskovito širil vedno dalje in dalje po celi deželi. Napolnil je vse ljudstvo žnepopisnim navdušenjem za preroka. Vse je kar noro zanj. Vse drvi v Betanijo, da se na lastne oči prepriča, če je Lazar, štiri dni že v grobu, res še živ in bi na lastna ušesa slišalo poročilo o vsem dogodku? Kako naj visoki zbor vse to mirno gleda, ko je vendar odgovoren za ljudstvo, za narod in deželo?

In pa še ta slavnostni njegov vhod v Jeruzalem preteklo nedeljo! Ali ni to že čisto navadna revolucija, revolucija proti njim, pa za preroka? “Hozana Sinu Davidovemu!” mu je vse ljudstvo vsklikalo v sprevedu. Ali se to ne pravi toliko kot “Hozana naš kralj!”?

Poleg vsega tega pa še ta njegova nesramnost! Po sprevedu je šel v tempel in ko je tam videl kupčevalce in trgovce

na templovem dvoru, spletel je iz vrvi bič in jih s tepežem izgnal iz dvora. Ali jim niso oni, zakonita oblast, dali potrebnega dovoljenja za to, za katerega so plačali zakonito pristojbino? Kako si kaj takega predrzne ta človek? Ali ni to toliko kot nastop oblastnika, ki ima oblast nad njimi, poglavarji naroda in gospodarji templa?

Ne, ne! To je pa že preveč! Preveč oblasti si lasti ta človek, česar oni ne morejo trpeti. Nekaj se mora ukreniti proti njemu in sicer takoj. In sešli so se k posvetovanju, da kaj ukrenejo.

“Juda, ali si se odločil za kupčijo?” se obrne veliki duhovnik Kajfa k Judi.

“Da, sem se!” odgovori Juda odločno.

“Dobro! Koliko pa zahtevaš za svoje delo?”

vprašuje veliki duhovnik.

“Koliko ponudite?” pravi Juda. “Za me je stvar nevarna, to vpoštevajte!”

Dolgo so se pogajali, dokler se slednjič niso zedinili, da mu bodo dali trideset srebrnikov, ki je bila cena za navadnega sužnja. Juda se je dolgo vpiral. Tako malo za toliko delo? Vsaj zanj? Vendar pohlepnost po denarju ga je zaslepila popolnoma. In to so vedeli zborovalci in s tem računali. Tudi so bili med zborovalci, ki niso odobraval, da bi Jezusa prijeli sedaj v praznikih, češ, nikakor ne med prazniki, ko je toliko tujcev v mestu. Bilo bi prenevarno. Ljudstvo ga spoštuje in je navdušeno zanj. Lahko bi se zgodilo, da se bo potegnulo zanj in se uprlo visokemu zboru. Tako bi nastale homatije. In to pa ravno med prazniki. Vendar je pa večina mislila, da so ravno ti dnevi najpripravnejši. Naj vidijo tujci njegovo uničenje! Raznesli bodo novico o njegovi smrti po celi deželi, od vasi do vasi, saj ima povsodi svoje pristaše in prijatelje.

Z njegovo smrtjo bodo pobili tudi vpliv čudeža Lazarjeve obuditve od mrtvih, o katerem se prav kar toliko govori vsepovsodi in je vse navdušeno zanj in strmi nad tem nezaslišanim dogodkom. Če tujci razneso to novico širom dežele, zlasti sedaj, ko so z Lazarjem sami govorili, ga osebno videli in se prepričali o resnici čudeža, bo to nepopravljiva škoda za poglavarje ljudstva. Zato pa sedaj, ravno sedaj in prav zato te dni ga je treba vjeti, obsoditi in umoriti. Tudi so že najeli toliko hujskačev in agentov po mestu, ki že vrše svoje delo in hujskajo ljudstvo proti njemu. Zato so si bili čisto gotovi, da bo ljudstvo stopilo na njih stran in vkljub slovesnemu sprevodu preteklo nedeljo zahtevalo njegovo smrt, kakor jo bo visoki zbor zahteval od Pilata.

“In kdaj misliš, da bi to izvršil?” ga vprašuje dalje Kajfa. “Zgoditi se mora še nocoj, če je le mogoče. Ako ne, najkasneje jutri zvečer. Ali veš, kje in kako bi ga dobili na samem zvečer, da ljudstvo tega ne bo videlo in ga branilo? Izvedeti mora o njegovi obsodbi po visokem zboru šele, ko bo smrtno obsodbo že izrekel ponoči. Ko ljudstvo to zjutraj izve in ko ga bodo postavili zgodaj javno pred Pilatov sodni stol, njegovi prijatelji ne bodo mogli zanj ničesar več storiti, agitatorjem pa ne bo tako težko njih delo. Saj vemo, kako je, ljudstvo je omahljivo!”

“Nocoj prenočuje pri Lazarjevih v Betaniji,” odgovori Juda. “Toda tam je nocoj veliko njegovih prijateljev, tudi tujcev je tam veliko. Tam bi zato ne šlo tako lahko brez odpora. Lazar bi hitro organiziral odpor.”

“Dobro, toraj jutri zvečer,” pravi Kajfa.

“Ker hodi pogosto ob večerih na Olj-

sko goro, bo gotovo šel tudi jutri zvečer," misli Juda, "bil bi to najboljši kraj, ga prijeti. Tam bo sam z učenci, ki pa niso nevarni."

"Tudi prav! Poizvedi za gotovo, in če bo šel jutri tja, pridi nam takoj povedat, da vse potrebno uredimo," odloči Kajfa in namigne Judi, da naj gre.

"In srebrniki?" vpraša Juda.

"Dobiš jih jutri zvečer, ko nam prideš povedat, če bo šel na Oljsko goro," pravi Kajfa odločno. "Iti boš moral itak sam z vojaki tja, da bodo v temi pravega prijeli. Vojaki ga ne poznajo tako dobro."

Juda je hotel imeti srebrnike takoj sedaj, ker jim ni zaupal. Toda niso popustili. Udati se je moral. Tudi oni niso njemu zaupali. Če ga izplačajo nocoj, bi jih lahko Juda izdal in to povedal ljudstvu, morda Lazarju in bilo bi nerodno za nje. Ljudstvo je preveč navdušeno zanj. Kdor izdaja enega, zlasti svojega dobrotnika in ožjega prijatelja, je zmožen izdati tudi nje. Tako so si mislili in se niso udali. Juda je moral počakati. Odšel je iz zbornice v Betanijo.

Visoki zbor se je pa dalje posvetoval, da uredi vse priprave za vjetje in za obsodbo, zlasti da sestavi obtožnico proti njemu za Pilata.

3. Jezus in Juda.

Jezus in Marija stopita ravno iz hiše, ko stopi Juda s ceste na Lazarjev vrt. Ko ju zagleda, osupne, se za trenutek vstavi, kakor bi premišljal, ali naj počaka, da odideta na vrt k ostalim, ki so sedeli nekoliko od hiše med oljčnimi drevesi, v živahnih razgovorih, ali naj gre naprej in se sreča z njim iz oči v oči. Toda takoj se zave in stopi predrzno pred

Jezusa.

"Pozdravljen, Učenik!" se mu hlini ter poljubi rob njegovega oblačila v znamenje spošovanja in vdanosti.

Jezus mu ne odzdravi. Mirno mu pusti poljubiti plašč. Pri tem pa vpre živo svoj pogled vanj. Oči Jezusove se srečajo z očmi Jude — izdajalca.

"Kje si bil tako dolgo?" ga slednjič brez odzdrava mirno vpraša in pri tem še bolj živo vpre svoje oči vanj in ga gleda nepremično in še bolj ostro.

Juda opazi ostrino tega pogleda. Za trenutek osupne in ga zmede.

"Kaj ve, kaj delam?" si misli. "Ta ostrina njegovega pogleda! Ta neizmerna tuga na njegovem drugače vedno milem in ljubeznivem obrazu!" Takega še ni videl. Ves zmeden ne vzdrži Jezusovega pogleda. Oči povesi v tla. Bil je v veliki zadregi. Toda samo za trenutek.

"Ne, ne! Kako naj ve? Samo razburjen sem!" si misli in si tolaži vest. Hitro zopet pogleda Jezusu naravnost v oči, tako kakor je on njega gledal. Še vedno iste tužne pa očitajoče oči ima. Toda njegov pogled je bil sedaj kljubovalen. Vzdržal ga je in gleda enako naravnost Jezusu v oči. In tako si gledata naravnost iz oči v oči — božji Zveličar in Juda, njegov apostol — izdajalec.

"Učenik, imel sem posla v mestu. Srečal sem se tudi z več znanci iz dežele, s katerimi se nismo že dalj časa videli. Saj veš, kako je v takem slučaju, da smo si imeli veliko povedati, zlasti po dogodkih zadnjih tednov!" laže Juda.

Tudi sedaj mu Jezus ne odgovori, temveč le še dalje vpira svoj ostrí pogled vanj.

Juda iznova zazebe v duši. Spomni se vse obilne ljubezni Jezusove do nje-

ga, katere je bil vsa ta tri leta deležen. Spomni se njegove posebne naklonjenosti, s katero ga je pred vsemi drugimi odlikoval s tem, da mu je izročil v oskrbo svoja revna denarna življenska sredstva za se in za dvanajstere.

“In tega svojega dobrotnika izdajaš?” mu kriči vest.

Pa se mu zasvetijo pred dušo svetli srebrniki, za katere se je pogodil z visokim zborom in takoj vduši glas vesti in gleda še dalje kljubovalno Gospodu naravnost v oči. O, strast je nekaj strašnega, če enkrat dobi nadoblast v človeški duši. Naredi ga brezčutnega, krutega, brezsrčnega. Zaslepi ga, da gleda, pa ne vidi, da posluša, pa ne sliši. Vede in hote hiti v lastno pogubo. Nesrečna strast.

“Juda, pridi sem k meni! Sedi tu na klop! Gotovo si truden!” ga pokliče Lazar in mu ponudi prostor poleg sebe.

Kakor bi se mu težak kamen odvalil od srca, tako začuti Juda pri tem povabilu. Reši ga strašno mučnih trenutkov, ki so bili res samo trenutki, vendar zanj dolgi kot strašna večnost. Jezusov tužni in očitaajoči pogled ga žge v duši kot živ ogenj. Takoj gre mimo Jezusa in sede na ponujeni mu prostor poleg Lazarja.

“In ti, Gospod, sedi sem k meni!” povabi Jezusa Peter.

Jezus se počasi obrne in gre za Judom k Petru in sede poleg njega na kamenito klop.

Ko Juda že sede, opazi poleg Marte Marijo, Mater Gospodovo. Hitro vstane in gre k nji in ji tudi poljubi rob njene oblačila.

“Pozdravljena, mati!” se tudi nji hlini.

Marija nalahno zatrepeče po vsem telesu, da je to opazila tudi Marta, na ka-

tero je bila naslonjena. Začudeno jo pogleda, vendar molči. Ni si mogla razložiti, zakaj je Marija zatrepetala.

Tudi Marija Judi takoj ne odzdravi, nekoliko pomolči in mu mirno pusti poljubiti rob svoje obleke.

“Pozdravljen, Juda!” mu slednjič odzdravi šele po nekaj trenutkih in v tem tudi ona vpre svoj pogled naravnost v Judove oči. Juda tudi to takoj opazi. Opazi tudi globoko žalost na njenem obrazu.

“Kaj tudi ona ve, kaj delam?” si misli ves zmeden zopet.

Še bolj živo in še bolj naravnost vpre svoje oči v njene.

“Nesrečni človek, kaj delaš? Svojega dobrega Učenika prodajaš? Kako strašno boš ranil tudi srce njegove matere!” Ta strašni očitek mu butne v dušo. Zdi se mu, da ga čita v Marijinem ostrem pogledu. Za trenutek se zdrzne in okleva. “Ne, ne bom storil!” se odloči. Pa zopet isto! Svetli srebrniki mu zaigrajo pred dušnimi očmi tako vablljivo in zapeljivo. “Eh, kaj mu pa morejo? Tolikrat so ga že hoteli vničiti, pa mu niso mogli ničesar! Tudi sedaj se bo rešil! Jaz bom imel pa le srebrnike!” si misli.

Oči ima še vedno vprte v Marijine oči in Marija v njegove. Naenkrat se zasvetijo v Marijinih očeh solze. Prav dobro jih opazi, saj so se zasvetile v blede mesečini kakor diamanti. To ga tako razburi, da ne vzdrži več Marijinega pogleda. Povesi oči v tla. Pa tudi sedaj samo za trenutek. Takoj jih kljubovalno dvigne.

“Razburjen sem! Strahove vidim tam, kjer jih ni. Kako naj ve?” si misli in se dalje hlini pred Marijo.

Vendar so bili to strašni trenutki zopet za Judo izdajalca. Trenutki, ko je milost božja delovala v njegovi duši in

ga zadnjič klicala nazaj iz strašne poti, katero je nastopil, pot grdega izdajalca svojega največjega dobrotnika.

Strašni so bili pa tudi za Mater Marijo. Gnalo jo je, da bi planila po koncu, pokleknila pred Judo, dvignila pred njim svoje materinske roke in ga za božjo voljo prosila: "Juda, nikar! Juda, nikar! Strašno boš naredil nesrečnega sebe. Pogubil boš svojega Učenika. Pomisli pa tudi, kako strašno boš ranil ubogo materino srce!" Pa se je premagala, povabila glavo, da zakrije svoje solze, da bi jih saj Marta ne opazila.

Vse to se je izvršilo samo v nekoliko trenutkih. Sicer so vsi te trenutke opazili in se jim je čudno zdelo obnašanje vseh treh, Jezusa, Marije in Jude. Vendar si niso veliko iz tega storili. Niti slutiti niso mogli, kaj se je prav pred njimi te trenutke godilo v dušah vseh treh. O, ko bi bili vedeli, za kaj je šlo, kako bi bili planili na nesrečnega tovariša, izdajalca!

"Marta pripravi Judi malo večerje. Gotovo je lačen!" pravi Lazar Marti.

"Saj res! Čisto sem pozabila. Oprosti, Juda!" pravi in hitro vstane. "Kar z menoj pridi, se bo že še kaj našlo za te!" povabi Judo seboj.

Juda takoj vstane in odide z Marto v hišo, ves vesel, da je konec teh zanj tako strašnih trenutkov. Kar oddahnil se je. Neznosno mu je že postajalo pred Jezusom in Marijo.

Precej pozno v noč je že bilo, ko se razidejo tisti večer vsi, ki so bili pri Lazarjevih. Lazarjevi z Jezusom in Marijo so odšli v hišo, apostoli so šli v zgornje prostore, kjer so vselej prenočevali, kadarkoli so bili pri Lazarjevih, ostali gostje so poglobili po svojih šotorih na Lazarjevem vrtu.

Apostoli so kmalu pospali, saj so bili

utrjeni. Samo Juda pa ne more in ne more. Preveč je razburjen. Že dogodki pri visokem zboru so ga razburjali. Posebno so ga pa še razburili trenutki srečanja z Jezusom in Marijo, ko je prišel. Prvič se je srečal z njima kot — izdajalec. Večkrat vstane, ni ga vzdržalo na ležišču in gre k oknu in gleda v nočno naravo, ki jo je polni mesec tako čarobno razsvetljeval. Seveda Juda ni gledal, tudi ne videl vse te naravne lepote. Izdajalec! To mu je zvenelo v duši in ga dušilo in mu jemalo spanje. Glas vesti mu kriči z vso silo: "Nikar! Še imaš čas. Še se lahko premisliš! Pomisli, svojega Učenika in Dobrotnika izdajaš!" Vendar hrepenenje po denarju je bilo tudi sedaj močnejše, kot glas vesti. Vse te misli odganja kot neprijetne muhe. "Ne, ne! Ne morem nazaj! Pogodil sem se z njimi! Če sedaj odjenjam, bodo mene preganjali. Kar sem začel, bom končal!" slednjič trdno sklene. "Če je Jezus res Bog, kaj mu pa morejo? Jaz bom imel pa le denar!" si slednjič pomiri svojo vest, leže in kmalu zaspi.

(Dalje prihodnjič.)

Kakor tistim, ki nimajo teka, pomaga grenek pelin, tako tistim, ki nimajo dobrega značaja, koristi, če trpe hudo. Oboje je zdravilo in stori, da eni ozdravijo, drugi se pa spreobrnejo.

Ako nočeš hudega trpeti, hudega tudi ne delaj; zakaj to onemu vedno sledi: "Kar namreč človek seje, to bo tudi žel." (Gal. 6, 8).

Kdor hoče, da se mu odpuste grehi, naj ljubi ponižnost; kdor pa drugega obsoja, zapečati svoje grehe.

FATIMA IN NJEN BLAGOSLOV

(Nadaljevanje)

DESETO POGlavJE: VELIKI ČUDEŽ

UBOGA Marija Roza, Lucijina mati!

Dan na dan so prihajali tujci od vseh strani in hoteli govoriti z otroci. Kmalu se je bilo razneslo med ljudmi, da je oni učeni duhovnik iz Lizbone odnesel zelo dobre vtise o naših pastirčkih, zato je narod z vedno večjim spoštovanjem govoril o prikazovanjih nebeške Gospe. Prišlo je tako daleč, da ni bilo miru na domovih otrok od zgodnjega jutra do poznega večera. Znanci in neznanzi so se zbirali, da bi videli to izvoljeno trojico v Fatimi in spregovorili z njimi kako besedo. Vprašanja so padala vse navzkriž.

“Povej mi, Lucija, ali je res dejala Gospa, da bo napravila velik čudež v oktobru, ko se vam bo spet prikazala?”

“Jacinta, kaj misliš, ali je tista Gospa res sama nebeška Kraljica?”

“Francek, ti nam pa povej, kako bo z bolnimi ljudmi. Ali misliš, da bo zdaj Fatimi nekaj takega kot je tam daleč v Lurdu? To se pravi, da se bodo kar naprej godili čudeži nad bolniki?”

Tako in podobno so letela vprašanja. Otroci so odgovarjali, kakor so vedeli in znali, nikoli pa niso prišli v zadrego. Kajpada, je trdila Lucija, tisti veliki čudež se bo gotovo zgodil, Gospa je tako napovedala. To bo 13. oktobra. Kakšen bo čudež, Gospa ni povedala. Takrat bo pa tudi odkrito razodela, kdo je in zakaj prihaja vsak mesec na pašnik Cova da Iria. Še več! To pot bo imela

s seboj tudi božje Dete in njegovega rednika, sv. Jožefa.

Torej se ne smemo čuditi, če so vsi portugalski časopisi tiste dni bili polni novic iz Fatime. V vseh se je bralo, kaj napovedujejo otroci za 13. oktober. Med obiskovalci v Fatimi je bilo vedno več časniških poročevalcev, ki so hoteli govoriti z otroci in jih slikati. Verni in neverni ljudje so brali o Fatimi in gledali slike otrok. Vsa Portugalska je je ugibala, kakšen bo neki tisti napovedani čudež.

Končno je tudi fatimski župnik, Father Ferrera, skoraj nestrpno vprašal Lucijo:

“Ali res prav nič ne veš, kakšen čudež misli napraviti vaša Gospa?”

Deklica je odkimala.

“Ne, Father, Gospa ni nič povedala. Da bo pa napravila neki velik čudež, to je obljubila že sprva. V avgustu je pa rekla, da bo čudež manjši kot je bilo prvotno v načrtu. To radi tega, ker se ji je zelo zameril gospod župan v Ouremu.”

Župnik je uprl oster pogled v deklico in vprašal:

“Pa recimo, da se ne bo prav nič posebnega zgodilo. Kaj pa potem? Kako strašno se ti bodo ljudje smejali. Ali se nič ne bojiš?”

“To pa prav nič, Father!”

“Ljudje bodo dejali, da si pač pri-smuknjena donda. Misli vendar, kako bo pri srcu očetu in materi . . .”

Lucija se ni dala zbegati.

“Nič se ne bojte, Father. Ko pa VEM, da se bo zgodilo nekaj prav posebnega. Gospa je tako napovedala.”

Če so jo bolj begali, bolj mirna in bolj polna zaupanja je postajala deklica. Isto je bilo z Jacinto in Franckom. Njuna vera, da se bo nekaj velikega zgodilo, je bila trdna kot skala. Če so ju vprašali, zakaj in čemu naj bi se kaj posebnega zgodilo, sta dejala, da Bog že ve, kakšne namene ima z Gospo, da se je po njegovi volji začela prikazovati v Fatimi. Ko se je že dan pred napovedanim čudežem zbralo v Fatimi do 60,000 ljudi, se je zdelo otrokom to čisto razumljivo. Zakaj bi pa ne prišli gledat tolikega čudeža? Vsa Fatima je bila pokonci in ni vedela, kam bi s takimi množicami. Toda tujci so bili pripravljeni na to, da bodo čez noč kar na pašniku počakali. Domačini se niso mogli načuditi. Otrokom se pa ni zdelo nič čudno.

“Naj le malo potrpijo. Nič jim ne bo žal . . .”

Napočil je 13. oktober, pust, mrzel in deževen. Množice tujcev so med tem narasle na 70,000 in Lucijina mati je bila vsa iz sebe od skrbi. Le kaj si bodo ljudje mislili, če iz vsega ne bo nič . . .

“Cova da Iria mora biti zdaj eno samo blatno morje in ljudje vsi do kože premočeni . . . Oh, Lucija, ali prav ZARES veš, da je tista Gospa iz nebes?”

Deklica je morala razburjeno mater spet in spet miriti. Naj le še nekaj ur počaka, pa bo videla . . .

Nekako o pol dvanajstih so prišli na pašnik otroci in njihovi domači. Kaj so videli? Sedemdeset tisoč ljudi se je gnetlo na pašniku in se stiskalo pod razprte dežnike. Vsi so bili mokri in blatni, vse je prezebalo. Tam nekje zadaj je bilo videti cel semenj voz, avtomobi-

lov, bicikljev, konj in druge vprežne živali. Ljudje se niso zmenili za mraz in dež, skoraj vsak je držal v roki rožni venec in molil sam zase na tihem ali pa v zboru s svojo okolico.

Ko so se prikazali otroci, je vsa množica pozorno pogledala. Brž so napravili prostor za prehod in mala trojica je korakala proti znanemu hrastiču, kot da ni nikogar na pašniku. Res je bilo drevo že čisto golo in okleščeno, ker so si ljudje nabirali na njem “spominov”, toda otroci se za to niso zmenili. Lucija se je ob prihodu k drevesu ozrla po množici, ukazala, naj se vsi dežniki zapro in naj vsi na glas molijo rožni venec, nato je začela moliti. Vsa množica je brez ugovora ubogala, čeprav je dež neprestano rosil. Tako so čakali napovedane dvanajste ure.

Počasi so tekle minute in ure so končno pokazale poldne. Vse je nestrpno pričakovalo — zgoditi se ni hotelo nič . . .

“Presneti trapci, mi in ta nadebudna mladina! Da smo se dali takole lepo potegniti!”

Tako je zavpil neki možakar, ki se je bil že popolnoma naveličal tega čakanja od prejšnjega večera.

“Ura je dvanajst, kje je tista Gospa?”

Komaj je spregovoril, se je Lucija z žarečim obličjem obrnila k množici in vzkliknila:

“Že prihaja! Vsi na kolena!”

Mati Marija Roza, ki je klečala tik ob deklici, se je spet zgrozila. Nervozno si je grabila roke in posvarila hčerko:

“Dobro poglej, dekle! Da se mi ja ne zmotiš!”

Toda deklica se ni zmotila. Saj se ni mogla. Gospa je že stala na vrhu golega hrastiča, in je bila lepa, nepopisno lepa, kakor vselej, kadar je prišla. Ime-

la je na sebi bleščeče belo obleko in ogrnjena je bila v plašč, ves zlato obrobjen. Iz oči ji je gledala globoka resnoba, kakor da jo tišči neka velika skrivna bolečina.

Množice niso videle Gospe same, videle so pa zamaknjene otroške obraze. Tudi čudno odločne in glasne besede Lucijine so bile dokaz, da se mora goditi nekaj posebnega. Od vseh strani si čul globoko dihanje in presekane in pridušene vzklike. Pred očmi vseh je hrastič zavil v nekak oblak dima, kakor ga je videti v cerkvi, kadar polagajo kadilo na žareče oglje pred Najsvetejšim. Trikrat po vrsti se je prikazal skrivnostni oblak, nato se je dvignil in obstal nekaj metrov nad drevesom kot pribit. Mala trojica je pa videla pred seboj še vse kaj več kot samo skrivnostni oblak.

“Poglejte jih v obličje, pa recite, da ne gledajo nekaj nebeškega . . . Vidite, kako Lucija vleče na ušesa! Gotovo ji Mati božja nekaj naroča . . .”

Tako so ugibali gledalci, ko se je med deklico in Gospo razvijal naslednji pogovor:

“Kdo ste?” je vprašala Lucija.

“Kraljica rožnega venca sem,” je odgovorila Gospa globoko resno.

“Kaj pa želite?”

“Prihajam, da posvarim ljudi in jim naročim, naj predrugačijo svoje življenje. Naj prosijo odpuščanja za svoje grehe. Nikar naj še dalje ne žalijo Gospoda, ki je že toliko žaljen. In rožni venec naj molijo.”

Nekaj hipov je Lucija premišljala pravkar izrečene besede. Srce ji je močno utripalo. Torej ta Gospa, ki je zdaj že šestič pred njo, je Kraljica rožnega venca! Ta misel ji je zaprla sapo, da se ni mogla domisliti, kaj naj bi nadalje

vprašala. Pa že je Gospa sama spet spregovorila:

“Tukaj naj postavijo kapelo in sicer v čast Kraljici rožnega venca. Moje sporočilo, ki sem ga obljubila danes izreči, je pa to: Povej ljudem, da bom uslišala njihovo molitev in napravila, da bo kmalu konec vojne, če hočejo predrugačiti svoje življenje.”

Deklica je pazljivo poslušala in obljubila, da bo po najboljših močeh razpovedala ljudem to sporočilo. Potem je hotela takoj na dan s pripravljenimi prošnjami, toda pomišljala je. Ali je zdajle čas ali ni, da vpraša in prosi? Toda bilo je videti, da Gospa bere vse dekličine misli in ji namiguje, naj spregovori. Luciji se je vrnil pogum.

“Ali bo tista uboga žena, ki me je tako prosila, še kdaj zdrava? In ona druga, ki tako težko čaka sina iz vojske, ali ga bo dočakala? In pri tisti hiši tam koncem vasi so naročili, naj vprašam, če bodo imeli dobro letino? Sosedje na drugi strani bi pa radi vedeli, če bodo dobro prodali, kar imajo naprodaj . . .”

Nebeška Gospa je na ta in taka vprašanja odgovorila jasno naravnost. Nekaj teh ljudi bo uslišanih, nekaj ne. Po teh odgovorih so njene oči obvisle na malih treh s prav materinskim pogledom. Hotela jim je dati razumeti, da je to njen zadnji obisk v vrsti šestih. Dokončala je nalogo, ki ji je bila dana po njenem Sinu. Otroci so zdaj razumeli silno moč molitve rožnega venca za zveličanje duš in bodo po svojih močeh pridobivali druge za zvesto opravljanje te molitve. Silne reke blagoslova se bodo razlivale čez vesoljni svet iz Fatime radi prikazovanj nebeške Gospe . . .

Zdaj zdaj je imela Gospa oditi. Kakor vselej doslej, tako se tudi ta hip že spušča z vrha hrastiča in se bo nesla

proti vzhodu po tankem zraku. Toda tik preden se je premaknila, je dvignila roko in pokazala na sonce. Otroci so nehote pogledali kvišku. Tedaj je Lucija kriknila v začudenju in namignila tistim, ki so klečali ob njej:

“Sonce pogledjte!”

Vseh oči so že visele na soncu. Čudež božji! Pravkar je še rosil mrzel dež iz oblakov, ki so zakrivali sonce, zdaj pa naenkrat sije sonce izpod jasnega neba, kakor da ni bilo nikjer nobenih oblakov. Pa ni bilo svetlo in bleščeče kot po navadi. Plavalo je pod nebom kot medlo srebern krožnik, da je vsako z lahkoto upiral vanj svoje oči. Nenadoma se je sonce zasukalo in vrtelo z ogromno naglico pred očmi vseh okoli svoje osi. In pri tem je metalo na vse strani silne žarke v vseh barvah nebeške mavrice — zelene, rdeče, rumene, modre, vijolične. Zdelo se je, da je ves svet poln teh čudovitih nebeških barv. Sedemdeset tisoč ljudi je strmelo v to čudo in sapa jim je zastajala.

To čudo je trajalo tri minute, nato je sonce obstalo in mavrični žarki so zginiili. Ljudje so se oddahnili in že odpirali usta, da bi se pogovorili o nenavadnem dogodku — kar se sonce spet zasučje in ves prejšnji prizor se ponovi pred vso množico. Isto se zgodi še v tretje. In tretjič je bilo posebno nepopisno. Sikajoči žarki so bili kakor živi meči, ki so švigali na vse strani, od hriba do hriba, od drevesa do drevesa, od človeka do človeka, pa zopet nazaj in skozi druge žarke, križajoč drug drugemu pot. Množicam je spet zastajala sapa. Glavno jih je pa še čakalo. S silno naglico se vrteča sončna plošča se je v hipu odtrgala od svojga mesta in je bilo, kakor da misli zdaj zdaj treščiti na zemljo in pomendrati množico na pašniku kakor

zbor mravelj.

“Konec sveta je tu!” je vzkliknila vsa histerična neka ženska.

“Sveta Devica, čuvaj nas!” je zavpila druga.

Za kakih 13 minut so vsi tisoči pozabili na tri pastirčke, na Gospo in na njeno napoved, da se bo 13. oktobra zgodilo nekaj prav posebnega. Po glavi jim je šlo vse kaj drugega. Trkali so se na prsi in obujali kesanje, zdihovali so na glas in mnogi očitno jokali. Tudi blatnega morja na pašniku si nihče več ni jemal k srcu.

Kakor se je nebeško čudo nenadoma začelo, tako se je tudi končalo, kot bi odsekal. Sonce se je spet zablščalo v svoji naravni svetlobi in mavričnih žarkov ni bilo nikjer več. Ljudje so se dvignili na noge in se začudeno pogledovali. Vsak je imel v očeh in na jeziku veliko vprašanje: kaj je bilo to? Ali si tudi ti vse tako videl kot jaz?

Tedaj so na novo zastrmeli. Drug za drugim so opazili, da se jim je med tem obleka posušila do zadnje nitke, čeprav se je bil malo prej še zbiral v njej dež kot že od ranega jutra. Klečali so bili v blatu do gležnjev, zdaj pa naenkrat ni na obleki nobene umazanosti.

“Tak tudi to je napravila Mati božja, da je napovedani čudež toliko večji!” Tako so vzklikali ljudje.

“Pa tudi ona žena tam je nenadoma ozdravela. Mislili smo vsi, da mora vsak čas izdihniti!”

Razburjenja ni hotelo biti ne konca ne kraja. Torej tudi ozdravljenje je bilo! Dobri Bog! Mogočna nebeška Gospa! Ko so taki vzkliki šli od ust do ust, se je počasi razvedelo, da so otroci videli danes še vse več ko drugače. Med tem, ko je vsa množica strmela v sonce in njegovo neverjetno obnašanje, so

mali videli na hrastu vso sveto Družino! Kmalu nato se je prizor spremenil in Lucija sama je videla Jezusa kot odraslega moža, poleg nje je pa stala Preblažena kot Mati sedmerih žalosti. Še tretjič je prišla sprememba in Preblažena se je prikazala v nunski obleki karmelskega reda s škapulirjem v roki. Fatimska Gospa je torej res izpolnila v obilni meri, kar je napovedovala že davno poprej za tisti izvoljeni 13. oktober.

(Dalje prih.)

SV. ROŽNI VENEC

**Tretja skrivnost častljivega dela:
Ki je Svetega Duha poslal.**

Preden je Jezus odšel v nebo, je naročil apostolom, naj ostanejo v Jeruzalemu in v molitvi pričakujejo prihoda Tolažnika. Dejal je, da je za nje dobro, da gre on v nebesa — da jih bo Sv. Duh učil vso resnico. Apostolom, kar radi verujemo, ni hotelo v glavo, kako naj bo dobro za nje, če jih zapusti Odrešenik. Pa Jezus, večna Modrost, je že moral vedeti, kaj govori . . . in po prihodu Svetega Duha so tudi apostoli razumeli pomen njegovih besed.

Dvorana zadnje večerje na Sionu je bilo njihovo zbirališče. Tu je bil začetek duhovnih vaj, katere so opravili apostoli, preden so se razpršili po svetu oznanjevat evangelij Kristusa križanega . . . Apostoli so bili tudi začetniki ali ustanovitelji devetdnevnic. Samo, da niso vedeli, kako dolgo bo treba čakati prihoda Sv. Duha. Ubogali so Gospoda in vztrajali v molitvi. Ker so se bali Judov, so vrata zaklenili in trdo zapahnili vsa okna. Vsak dan so znova

upali: Morda bo danes Gospod izpolnil obljubo . . . Mine en dan, dva, trije, štiri, pet dni . . . nič . . . Nič nenavadnega v zboru apostolov. Mine šesti, sedmi, osmi, deveti dan . . . Apostoli se morajo že pošteno mazati s potrpežljivostjo . . . in še ne vedo, kdaj bo konec čakanja . . . morajo vztrajati, ubogati Jezusa.

Napoči binkoštno jutro, ki zraste v dan . . . popolnoma enak drugim dnevom. Zdaj! Kaj je to? Apostoli se prestrašijo . . . Strašen šum se bliža iz neba . . . Pravi vihar! Apostoli se spominijo . . . da, to mora pomeniti prihod Tolažnika . . . Hiša zažari v svetli luči . . . Apostoli gledajo navzgor. Nad glavo vsakega priplava plameneč jezik in izgine . . . Sv. Duh, v podobi ognjenih jezikov . . .

Zunaj, na ulicah Jeruzalema, razburjenje . . . Ljudje čujejo vihar, vidijo Sionski grič v svetlobi. "Sion gori!" se prestrašijo Jeruzalemčani. Z vseh strani mesta hitijo ljudje gasit. Kmalu je ves prostor pred Nikodemovo hišo natrpan ljudstva. Vse se čudi ognju, ki ne uničuje. Kaj pomeni to? se sprašujejo ljudje. V pišu vetra slišijo molitev iz hiše. Kdo moli tu notri? sprašujejo radovedneži. Nekdo, ki mu je okolica znana, razlaga, da tu stanujejo že nekaj časa učenci Jezusa, ki je bil pred nekaj tedni križan, a je zopet vstal . . . To sliši farizej . . . Torej tu sem, v hišo Sanhedrimca Nikodema, so se skrili strahopetneži. Kot vrabci, če vržeš kamen med nje, so se razpršili, ko smo vjeli Galilejca . . . Na glas pove vsem, ki ga hočejo slišati: "Sladkega vina so polni!" Smeh . . . pritrjevanje. Grk, ki posluša molitev apostolov, se čudi: A, v mojem jeziku molijo . . . Perzijec ga sliši in ugovarja: Brate, motiš se. Možje tu notri molijo v jeziku Perzov. Arabec ga prekine:

Če to ni arabski jezik, potem tudi jaz nisem Arabec, in — bom vendar poznal mojo govornico, če jo slišim. Egipčan se čudi, kje so se preprosti Galilejci naučili njegovega jezika. Parti, Frigijci, Mezopotamci razumejo molitev apostolov, ker so prejeli dar jezikov od Sv. Duha. To je prvi čudež binkošti — prihoda Sv. Duha. Še večji čudež — začetek Cerkve sledi . . .

Množica na Sionu narašča . . . Nekateri splezajo na zid, na bližnje strehe... Nenadoma se odpro vrata. Prikaže se Peter, prvak apostolov. Ob njegovi desni in levi se razvrste ostali apostoli... Kaka sprememba se je morala izvršiti v njih notranjosti po prihodu Sv. Duha. Prej so bili plašljivi kot zajci — zdaj so polni poguma in gorečnosti. Prej so se skrivali pred Judi — zdaj silijo med nje, da jih pridobe za Kristusa . . . Prej so se bali za svoje življenje . . . zdaj hrepene preliti kri za Učenika . . . smrt bi jim bila dobiček . . .

Kaj bo zdaj? Ljudje stegujejo vratove, stopajo na prste. Nastane tišina . . . Sv. Peter stopi korak naprej — tisti Peter, ki se je v noči svoje slabosti zbal ženske, da je zatajil Kristusa — bere Jeruzalemčanom levite, ker so križali Sina božjega po nedolžnem. Kako vneto, prepričevalno govori o naukih Učenika! Ko konča svojo prvo misijonsko pridigo, zaprosi 3000 ljudi za sv. krst. Kako krasen uspeh! Preprost ribič, ki s svojo prvo pridigo izpreobrne tri tisoč duš, mora imeti moč od zgoraj. Je dar Sv. Duha in Peter je ima v obilni meri — enako ostali apostoli. Tisti večer, po prvem bogatem lovu duš, je Peter, od krščevanja ves truden, preden je legel k počitku, pokleknil in se zahvalil Tolažniku. Zdaj Peter razume, zakaj je dobro, da je Gospod odšel v nebo. Zdaj

se začne za apostole čas setve in žetve... Peter je že začel z lovom duš — kar na debelo . . . Še tisoče duš se bo vjelo v njegove mreže, a to le, ker zdaj ima pomočnika, svetovalca — Sv. Duha. K Petru in apostolom je prišel z vsemi svojimi darovi. S Petrom in njegovimi nasledniki bo ostal do konca sveta . . . —

Tudi k tebi, moja duša, je prišel v zakramentu sv. birme. Tudi tebi je prinesel sedem darov. Ali se ga kdaj s hvaležnostjo spomniš? Tako številnim dušam je Sv. Duh "pozabljeni Bog" . . . Ali je tudi tvoji? Če hočeš rasti iz dneva dan v večjo popolnost, v večjo svetost, se okleni Sv. Duha. Naj te on navdihuje — a ti ga ubogaj . . . !

Šolska sestra.

NEKATERI DOŽIVLJAJI PATRA MATEJA

1.

PATER Matej pripoveduje: Povedati vam hočem zgodbo, ki vas bo podučila, kako vam je mogoče pripeljati ljubljeno osebo do spoznanja in ljubezni Jezusove — osebo, ki Jezusa ne ljubi tako kakor vi.

V nekem zavodu sem govoril o čudežih, ki jih dela v dušah "ustaličenje Srca Jezusovega". Med govorom sem zapazil desetletno dekletce, ki je bridko jokalo. Po shodu je pripeljala to deklico neka samostanska sestra k meni. Otrok je malo prej sestri tole pripovedoval:

"Ljuba mati, slišali ste, kako so nam pater priporočali, naj prosimo svoje starše za prestol Jezusu. Toda pomislite! Ko sem bila zadnjič doma, sta me atek in mamica vprašala, kaj se uči-

mo pri krščanskem nauku. Učijo nas, sem rekla, kako moramo biti pridni, ubogljivi, pobožni in kako je treba hoditi k spovedi. Atek se je smejal in je rekel: Glej, moja mala, jaz, tvoj oče, še nisem bil nikoli pri spovedi. Veš, to so same neslanosti . . . Tudi mama je rekla, da že 20 let ni bila pri spovedi. Oba sta še rekla, da me bosta vzela iz zavoda, če bom poslušala in verjela take reči."

Potolažil sem malo deklico in sem ji zatrdil, da lahko doseže spreobrnjenje staršev, ker tako zelo ljubi Srce Jezusovo. Samo veliko mora moliti in vse storiti, da dobi dovoljenje za ustoličenje Jezusovo v domači hiši.

"Dobro," je pristavila častita mati, "dovolim ti, da boš smela za svoj god obiskati starše. Kaj, če bi si izprosila za vezilo ustoličenje Srca Jezusovega?"

"O, saj res!" je vzkliknila mala. "Atek mi da za god vedno kaj posebno lepega."

Takoj je napisala staršem ginljivo pismo. "Atek in mamica! Rada bi, da bi šla vidva k spovedi in bi za moj god obhajali doma posvetitev božjemu Srcu."

Pismo je položila za trenutek na domači altar in na odgovor ni bilo treba dolgo čakati. Bil je pa skrajno neugoden. In vendar je deklica mislila, da se bo zgodil čudež na mah. O, kako se je čutila prevarano! Točila je bridke solze. Oče je pisal: "Menda se še spominjaš, ljubi otrok, kaj sva ti pravila zadnjič. Ne trpiva, da bi bila taka neumnica. Zelo te ljubiva, saj si najino edino dete, in ti bova tudi dala krasno darilo. Kar očaralo te bo! Pa ne misliva niti čakati tvojega godu. Pri najinem skorajšnjem obisku boš videla . . ."

Pripeljala sta se z avtomobilom. Deklica se je odpravila v sprejemno sobo. Srcu Jezusovemu je izročila svojo veli-

ko žalost in je odločno sklenila, da se odpove vsakemu posvetnemu darilu in da bo prosila le nebeškega. Atek jo je božal in poljubljal in jo je vzel na kolena. Deklica je vprašala: "Kajne, atek in mamica, da bosta šla k spovedi?"

Oče se je raztogotil. Le kaj je otroku danes? Kaj mu ne pride na misel! "Tu poglej!" je rekel in je ublažil svoj trdi govor, ko so privrele deklici bridke solze. Segel je po dragoceni skrinjici in jo je ponudil hčerki. "To odpri, dete, in boš debelo gledala. Midva te imava zelo rada, samo pametna moraš biti."

Nežno in skromno je odrinila dekličina roka dragoceni dar. "Ne, atek, ne, mamica! Tako dobra sta in ravno zato prosim nekaj lepšega in boljšega; prosim za darilo iz nebes. Želim, da bi šla k spovedi." — Oče ji hoče obrniti misli drugam in sam odpre skrinjo. Prikaže se krasna zapestnica, polna dragocenih biserov, naravnost čudovito delo.

"O, to je kakor nalašč, da poklonim Jezusovemu Srcu. Na dan "ustoličenja" bom pritrčila ta obroček na kip Jezusov, kajne, atek in mamica?" — Toda oče in mati nista imela nobenega razumevanja za vse to. Rekla sta, da je sama neumnost in da je človek tudi brez spovedi in obhajila lahko poštenjak. Deklica se je vsa v solzah poslovila od staršev in je venomer ponavljala: "Kajne, saj ne bosta pozabila? Največje veselje mi bo, če bosta šla za moj god k spovedi — in če bo Kralj ljubezni dobil tisti dan v naši hiši častno mesto."

Gospod in gospa sta sedla v avtomobil. "Veš kaj," je rekel on, "najina deklica je bila pa le čudna danes. Čisto nekam zmešala me je. Komaj sem se ubranil solz." — "Meni se je ravnotako godilo," je rekla gospa. "Ali nisi opazil, kako sem se morala premagovati?" —

“In kakšna zgovornost je bila to!” je povzel on. “Boljše ji gre, kakor kakšnemu pridigarju. Kaj se ti zdi?” — “To je res.”

Avtomobil je brzel svojo pot. Po kratkem molku se je obrnil gospod k soprog. V njegovih besedah je bila brati ginenost. “Pri vsem tem, če bi imelo biti takole tik pred smrtjo, nočem reči, da bi ne želel imeti za seboj dobre spovedi in vse v redu z Bogom. Veš, kaj mislim?” — “No, kaj pa? Kar povej!” — “Jaz mislim . . . ker bi pozneje morda utegnili . . . in ko tako veseli otroka, da bi oba že kar danes opravila.” — “Meni je prav!”

Gospod je ukazal vozniku nenavaden naslov: k Jezuitom! — Milost je storila svoje in obe spovedi sta bili prav dobri. Ko je prišla deklica za god domov, je vladal doma — Jezus! Toda deklica je izvedela le polagoma. Najprej so ji povedali, da sta bila pri spovedi. Potem je odgrnil oč neki zastor in otrokove oči so strmele v podobo Srca Jezusovega. V trenutku je planila po darovano dragocenost, pristavila je stol in je pritrčila zapestnico k nogam Jezusovim. Bila je polna hvaležnosti in ljubezni do Njega, ki se je hotel ravno nje poslužiti kot orodja za izpreobrnjenje staršev . . .

2.

Pripovedovati vam hočem še nekaj lepšega, dogodek, ki kaže, da Jezus ni daleč od nas, temuč prav blizu. Kaže tudi, da se smemo ž njim pogovarjati z največjo priprostostjo in ljubeznijo. Saj je njegova največja želja — biti ljubljen . . .

Poznam majhno svetnico, čisto majhno. Otrok je, ki mu je Jezus skazoval pri sv. obhajilu prav posebne milosti. To dekletce je mislilo, da se Bog vsem lju-

dem podobno razodeva, zato je pripovedovalo vsem ljudem brez izbire, kaj ji je govoril Jezus. Opozoril sem jo, naj tega ne dela več.

“Zakaj ne, pater?” — “Zato, ker so to skrivnosti, tvoje in Jezusove, in ker bo Jezus umolknil, ako boš vsakomur pripovedovala.” — “Razumem,” je rekla, “pa ne bom nič več govorila o tem.”

Jaz pa vam hočem razodeti nekoliko tega zaupnega pogovora in spoznali boste, kako sveta zaupnost in prisrčnost more vladati med Bogom in dušo. Mala Rezika, tako je deklici ime, govori z Jezusom kakor sestra z bratcem in Jezus ž njo ravnata. Nekega dne je vprašal mali Jezus: “Rezika, ali me ljubiš?” — “Jezušček,” je odgovorila Rezika, “kako moreš kaj tacega vprašati?” — “Zakaj bi ne smel, Rezika?” — “Ker vendar sam veš, da te ljubim.” — “Da, to vem dobro, Rezika, toda vidiš, tako dobro se mi zdi, da mi to večkrat poveš. Zato sem te vprašal!”

Minilo je nekaj časa in deklica je čisto pozabila svoj otroški pogovor z Jezusom. Zahotelo se ji je, da je sedaj ona vprašala: “Jezušček, ali ljubiš svojo Reziko?” — In Jezus je odgovoril z njenimi besedami: “Kako moreš kaj tacega vprašati?” — “Zakaj bi ne smela?” — “Zato, ker dobro veš, da je moje božje Srce popolnoma tvoje.” — “Vidiš, Jezušček, bala sem se, da sem te v eni ali v drugi reči razžalila. Sedaj sem pa spet čisto mirna.”

Jaz sem se hotel prepričati, če je vse to res od Boga, in ne morebiti otroška domišljija. Nekoč sem rekel otroku: “Jutri po sv. obhajilu prosi Jezusa za posebno darilo!” — “Za kakšno pa, pater?” — “Reci Jezusu: Ljubi Jezus, spovednik mi je naročil, naj te prosim dokaza, da res ti sam govoriš z menoj.” —

“Kakšnega dokaza, pater?” — “Prosi za neko dušo, dete!” — “Za kakšno dušo?” — “No, tega ti ni treba vedeti. Gre za neko dušo, ki se da zelo težko spreobrniti.”

Ko je prišla deklica zopet k spovedi, je dejala: “Pater, je že vse v redu. Jezus mi je tako odgovoril, ko sem ga prosila. Rekel mi je tudi: Rezika, vedno me prosi za duše in ti jih bom dal. Reci tudi spovedniku, naj hrepeni po dušah. Dobil jih bo. Toda biti moraš vedno ponižnejša, vedno pokornejša . . . tako boš pridobila duše. Nič pa ne smeš storiti brez spovednikovega dovoljenja, zakaj pokorščina je meni nad vse ljuba... Pater, dajte mi odvezo! Duša je že blizu, zakaj Jezus je rekel, da bo duša prišla na dan moje spovedi.”

Hotel sem deklico speljati na druge misli in sem pripovedoval nekaj drugega. Pa kmalu mi je padla v besedo: “Pater, čutim, čutim, da duša prihaja. Hitro mi dajte odvezo! Glejte, duša je že tu!” — Ko je stopala deklica pred altar opravljat pokoro, sem hotel zapustiti spovednico. Naenkrat se odpro vrata nasproti spovednici in visok gospod, brezverec, prostozidar, koraka naravnost proti meni. “Pater, jaz ne vem, odkod to. Toda danes čutim, da se je izvršila v meni sprememba. Milost deluje v meni in ljubezen Kristusova me je premagala. Prišel sem k prvi spovedi.”

Kako ginljivo se je spovedal! Njegovo srce je kipelo v ljubezni do Njega, ki ga je premagal. “Ne vem, kako in zakaj,” je rekel. Jaz bi mu pa bil lahko pokazal ponižno malo spokornico pred altajem in bi rekel: “Ona-le vas je pridobila. Njeni priprošnji se imate zahvaliti za vse — —”

3.

Nekega dne je prišla k meni mlada Portugalka. Bil je v mestu Valparaiso. Rekla mi je: “Iz srca rada bi sodelovala pri vašem misijonskem delu, moja želja je tudi, da bi si s tem zaslužila spreobrnjenje svojega očeta. Toda lahko ne bo šlo, zakaj pomislite, ravnokar je prepovedal nama z materjo celo obisk nedeljske službe božje. Kaj naj storim?”

“To že veste, dete moje! Ljubite Jezusa z vso dušo in posvetite se njegovemu presv. Srcu. Pridobite si za ta namen prijateljice in posvetite se ž njimi vred! Pospešujte “ustoličenje”, razširjajte to pobožnost v družinah, bogatih in ubogih.”

Minilo je nekaj mesecev in dekle je storilo v tem času, kar je moglo. Ali nepričakovano je prišla zopet k meni.

“Pater, vse je zastoj! Glejte, če bi ostal oče dalje časa v tako dobri katoliški okolici, kakor tukaj, bi morda res mogli polagoma vplivati nanj. Toda zdravnik mu je dal svet, naj odpotuje na Švicarsko.”

“In kaj potem?”

“O, potem vem, kaj bo napravil. Izbral si bo kakšno protestantovsko kliniko in tako pridemo z dežja pod kap.”

“Toda, dete moje, delali ste za Srce Jezusovo. Sedaj pa — pazite, kaj vam pravim! — sedaj morate prositi očeta dovoljenja, da se bo obhajala v vaši hiši slovesna posvetitev, še preden odpotujete.”

“Nemogoče, pater, prav gotovo nemogoče! Oče je sila razburljiv. Razhudil se bo in potem bo vse še mnogo slabše.”

“Dete moje, ali nimate nič zaupanja v Srce Jezusovo?” Saj veste, kaj sem rekel: Vse je mogoče njemu, ki veruje.”

V petek po tistem pogovoru je dekli-

sa poizkusila srečo pri očetu. — "Oče, preden odpotujemo, bi te prosila dovoljenja za nekaj, kar bi mi napravilo veliko veselje." — "Dobro. Kaj bi bilo tisto?" — "Toda bojim se, da boš hud." — "Ne, ne bom hud. Kakšno veselje ti pa že še rad napravim, preden sedemo na ladjo." — "Pa vendar, stvar ti utegne biti zoprna — in če se boš razjezil?" — "Če ti pa obetam, da se ne bom. Poglej me, ali se ti zdi, da sem hudoben človek?" — "No, naj pa bo, papa. Potrebujem tvojega dovoljenja za "ustoličenje Srca Jezusovega" v naši hiši." — "Nič družega? No, kajpada? Treba si bo omisliti čeden kip Srca Jezusovega. Na 80 piastrov, kupi si ga. Cvetlice poskrbim sam, saj jih potrebujemo, ali ne? — Kar se pa tiče povabil, je to materina reč."

Na vse je mislil. Ali ni bilo že očitno delovanje milosti? Pristavil je celo: "Prišel naj bi tudi duhovnik, da opravi obred posvečenja." — "Poznam enega," je rekla hči, "p. Matej se mu pravi." — "Prav. Naj le pride!"

Prišel je dan posvetitve. Razdelili smo tiskano molitev, pa gospodarju je nismo ponudili. Nismo si upali. Pa jo je sam zahteval.

"Ali mislite, da ne znam brati? Kot glava družine bom vendar nekaj pripomogel k pobožnosti."

Sam je pričel brati na glas. Šlo je lepo gladko, toda ko je prišel do mesta: "Jezus, bil si pri nas v urah težav in bridkosti, ostani tudi v dnevih veselja" — je postal ginjen in je le s težavo molil do konca . . .

Končali smo. Gospodar je pristopil k meni in mi je rekel: "Pater, ali bi mogel čez eno uro na samem govoriti z vami?" — "Seveda," sem odgovoril. — Še tisti večer je klečal pri mojih nogah poln res-

ničnega kesanja in s čuvstvi v srcu, ki se ne dajo opisati. Mesec dni pozneje je rodbina odpotovala. —

* * *

Za uvod tej povestici je rekel pater Matej: "Ni da bi dolgo od zunaj okoli tipali, treba je iti naravnost nad cilj..."

4.

Toda za naše delo je treba še nekaj več, ako hočemo, da mu bo uspeh zagotovljen. Potrebujemo požrtvovalnih duš, ki se darujejo Jezusu v ljubezni, molitvi in trpljenju. Tako je ravnala mala sestra Terezija od Deteta Jezusa, da bi bilo svetovno kraljestvo Srca Jezusovega prej ko mogoče ustanovljeno . . .

V Lijonu na Francoskem sem pridigoval celih 6 dni in sicer v katedralkah in pri velikih shodih, pa nisem mogel pridobiti še ene duše ne . . . Nekoč sem pa opravljal svojo zahvalo po sv. maši v zakristiji nekega samostana. Tam sem rekel Jezusu: "Moj ljubi Jezus, rad bi, da mi pošlješ skromno, skrito dušo, ki bi delovala za tvoje kraljestvo in bi se ti posvetila v ljubezni, molitvi in trpljenju, da bi ti zavladal v družinah in v dušah. O, daj mi še danes tako dušo, daj mi jo takoj kot dokaz, da si zadovoljen s to križarsko vojsko ljubezni. O Jezus, prav takoj bi rad imel to dušo!"

Potrvalo je na vrata. Sestra zakristanka mi je prišla nekaj povedat: "Neka oseba čaka zunaj in hodi nadležno po hodniku sem in tja. Z vami hoče govoriti. Rekla sem ji, da potrebujete trenotek počitka, pa se ne da odpraviti." — "Pokličite jo takoj noter!" — "Toda pater . . ." — "Pokličite jo!" —

Vstopila je priprosta delavka, deklica pri dvajsetih letih. — "Pater," je rekla, "slišala sem vas pridigati o "usto-

ličanju" in vidim, da je to božje delo. Vem pa tudi, da potrebujete pri tem duše, ki bi hotela kakor mala sestra Terezija ljubiti, moliti in trpeti. Prišla sem, da se ponudim, ako vam je vseč, kot žrtev za razširjanje kraljestva Jezusovega Srca."

Molčal sem in sem bil ginjen, ko sem slišal, kako je deklica mojo molitev skoro z istimi besedami ponovila. Pa je spet začela: "Pater, ali me hočete?" — "Seveda, dete moje!" — "Če hočete, pojdem k obhajilni mizi in vi pojdete k altarju, da me posvetite božjemu Srcu."

To sem tudi storil, ne da bi bil deklico poznal. Ali ni bil prst božji dosti očiten?

* * *

Naš ljubi Jezus pa rad sprejme za sodelavca tudi vsakogar, ki le vsaj dobro voljo pokaže. Naj povem zgled!

Daleč od tod živi uboga pet in sedemdesetletna ženica. Vsako jutro mora iti beračit, da preživi dve mali siroti, ki jih je vzela za svoji. Stanujejo v mali temni luknji, ki so jim jo blagohotno odstopili. Toda ta uboga žena je goreča apostolska duša. Ako pride pred vrata drugih ubožcev, — reci moram, da so ubogi ljudje do še ubožnejših navadno zelo velikodušni — ji hitro dajo košček kruha, ker vsak misli, da ji ni za drugo. Vendar se tudi ne brani, ako jo kje povabijo, naj se malo pogreje — in takrat začne govoriti o pobožnosti "ustoličenja", ki jo zelo ljubi . . . Ali uganete, v kolikih družinah je prišlo na njeno prizadevanje do ustoličenja? Nič manj nego v 900! — 900 hiš je pridobila za ljubezen do Srca Jezusovega!

* * *

Nekoč sem pripravljaj malega dečka za prvo sv. obhajilo. Bil je pobožen kakor angelj in prav dobro je razumel

visoko skrivnost. Še na predvečer sv. obhajila me je vprašal: "Pater, kako bom povrnil Jezusu neizmerno milost, da se mi vse daruje?" — Odgovoril sem mu: "Predvsem mora biti tvoje življenje popolnoma posvečeno Jezusu in vsak dan moraš prejeti sv. obhajilo. Če bo to težko, tem bolje. Dalje pa moraš tudi druge pridobivati za sveto obhajilo, moraš takorekoč Jezusa drugim nositi kakor sv. Tarcizij."

"O, prav rad, pater! Toda vi poznate moje starše!"

Njegov oče je bil brezverec, prostozidar. "Dobro, ako se boš ravnal po mojih besedah, si boš zaslužil spreobrnjenje očetovo."

Deček je obljubil in je držal besedo. Pa nekoč ga je oče poklical predse. "Čuj, ne trpim več, da bi poklekoval po cerkvah in hodil k spovedi. Jaz sem pošten človek in vendar ne delam tega. Žal mi je, da sem te dal v šolo k patrom. Poslovi se pri svojih profesorjih, od danes naprej ne boš več hodil tja."

"Pater," mi je rekel deček, "sedaj veste, zakaj sem prišel k vam. Bojim se, kaj bo. Oče me bo poslal v kakšno posvetno šolo, toda v katero?" — Odgovoril sem mu: "Dete moje, ostani zvest Jezusu. Hodi v cerkev in skleni, da boš šel k sv. obhajilu, kolikorkrat bo mogoče. Spomni se, kaj sem ti rekel na dan prvega sv. obhajila: Če boš imel težave, toliko boljše! In če boš prišel v posvetno šolo, postani misijonar Jezusovega srca, bodi majhen duhovnik in vodi k Jezusu svoje nove tovariše . . ."

Res so poslali dečka v neko šolo, ki jo je vodil prostozidar. Brž je začel svoje apostolstvo. Osem dni po vstopu mi je pripeljal dva prijatelja, naj jih pripravim za prvo sv. obhajilo. Kmalu zopet dva. Ali uganete, koliko tovarišev mi

je vsega skupaj pripeljal? 85! Včasih je učil katekizma, molitev in kako je treba iti k spovedi. Tudi vsakdanjemu sv. obhajilu je ostal zvest — toda koliko ga je to stalo! Zjutraj ob tričetrt na osmo uro je moral biti v šoli. Preden je vstal, mu je postavila služkinja čaj in kruh z maslom na mizo in je spet odšla. Deček se je dvignil in je izlil čaj skozi okno, kruh je pa vtaknil v žep. Nihče ni mogel slutiti, da odhaja deček tešč od doma. Jaz sem ga pričakoval v cerkvi za velikim altarjem. Tam smo imeli posebno vratica nalašč za take, ki se jim je mudilo za sv. obhajilo. Po prejemu svete hostije je ostal nekaj trenutkov na kolenih v globoki zbranosti, potem je odšel in je med potjo opravil svojo zahvalo. Doma se je sklonil nad knjigo in je uprl glavo na roke. Prvo četrt ure učnega časa je posvetil molitvi, saj se je za šolo že prejšnji večer dobro pripravil.

Ob deseti uri je šele zajtrkoval. Ta deček ni pridobival duš brez težave. Živel je zelo spokorno . . . Vsaki četrtek zvečer je opravljal uro češčenja kleče pred podobo Srca Jezusovega. Nekoč sem ga vprašal: "Kaj govoriš z Jezusom?" — "Povem mu, da ga ljubim in da želim, naj bi ga tudi drugi ljubili." — "Kaj pa še?" — "Nič drugega, pater. To večkrat ponovim in pristavim še, da v dokaz svoje ljubezni celo uro pred njim čujem." —

Nenadoma je dečkov oče nevarno zbolel. Brž je bil spet pri meni. Rekel sem mu: "Jezusa imaš rad in tudi druge si pridobival za njegovo ljubezen; zaupaj! Jutri bom obiskal očeta, povej mu to v imenu našega Gospoda." — Deček je molil celo noč, zjutraj sem res prišel. Stopil sem k bolniku. "O, le hitro sem, pater." — Spovedal se je s čudovito ponižnostjo, želel je popraviti napake ce-

lega življenja in je sam posvetil vso družino božjemu Srcu. Po desetdnevnem trpljenju, ki ga je prenašal z junaško potrpežljivostjo, je umrl kot svetnik. — Cela hiša se je spreobrnila.

Malo časa potem sem stal tudi ob smrtni postelji izvoljenega dečka. Ali je bila njegova smrt res smrt? Nikakor ne! Bil je, kakor da se je zamaknil, kakor da se je svetnik povrnil v nezeško domovino. Ležal je lep kakor angelj, bil je miren in se je ljubko smehljajal. Brez dvojbe je prejel posebno milost, da je videl Zveličarja, še preden so njegove oči ugasnile za zemeljsko luč — — —

P. B. A.

MATI BOŽJA IN KRŠČANSKA MATI

MARIJA in krščanska mati sta si podobni po svojem velikem vplivu in blagoslovu, ki izhaja od njiju.

Velik je bil vpliv Marijin na Jezusa kot človeka. Po njegovem božjem srcu je sicer Ona upodobila svoje srce, a po svojih človeških krepostih in svojih telesnih zmožnostih je On upodobil samega sebe po njeni podobi. Zakaj otrok je naravno najbolj podoben svoji materi in Jezus je bil kot človek pravi telesni sin Marijin. Velik je bil vpliv Marijin na Jezusa kot Boga in človeka že na zemlji. Čudež v Kani galilejski, ki ga je Jezus storil na njeno priprošnjo, nam glasno priča o tem. Velik je bil vpliv Marijin na Odrešenika pod križem; zakaj ob pogledu na njeno bolečino jo je postavil za mater vsemu človeštvu. Velik je vpliv Marijin na božjega Sina v nebesih; zakaj vse milosti nam po nau-

ku cerkvenih očetov prihajajo le po njenih rokah.

Velik je vpliv Marijin na vsakega posameznega človeka: Koliko ljudi je ostalo in postalo po njeni priprošnji in njenem zgledu plemenitih in dobrih v vsakem pomenu besede! Velik je vpliv Marijin na cele narode in države; zakaj zgodovina priča, da, dokler narodi ostanejo zvesti Mariji, ostanejo zvesti tudi Jezusu. Velik je vpliv Marijin na vse človeštvo in vse delo odrešenja; zakaj brez nje bi ne imeli ne Odrešenika in ne odrešenja.

In tvoj vpliv, krčanska mati! Kakor reka si, ki teče skozi stoletja in namaka cele pokrajine s svojo rodovitnostjo. Zakaj vpliv dobre krščanske matere — seveda, v slabem pomenu tudi slabe — ne ostane samo pri njenih otrocih in enem rodu, ampak se preliva po njenih potomcih iz roda v rod skozi dve sto, tri sto in morda še več let. Kam n. pr. ne sega vpliv matere sv. Avguština, nepozabne Monike? Po njej je postal sv. Avguštin to, kar je: velik spokornik, velik učenik, velik svetnik in po njej deluje sv. Avguštin že skozi cela stoletja. Kam n. pr. ne bo segel vpliv: sv. župnika Jan. Vianeja, sv. Klementa Dvoraka, Vincencija Pavelskega in nešteti drugih, a ravno tako daleč se bo raztezal vpliv njihovih mater. Saj se imajo zahvaliti za svojo svetniško čast v prvi vrsti dobrim krščanskim materam.

Pa ne le matere svetnikov, tudi navadna krščanska mati, kakršna si ti, ki morda bereš te vrstice, kako velik vpliv ima na svojega otroka, svojega moža, na vso okolico, v kateri živi. Ali se ne sliši tolikrat: "Ta hiša, ta vas, to mesto, ti časi so dobri; dobri zato, ker so bile in so dobre matere." Ali se ne sliši tolikrat: "Kar me je učila moja mati, tega

nikdar ne pozabim." Ali ni klical rajni papež Pij X. ob pogledu na velike hudo-bije, ki vstajajo marsikje današnje dni: "Dajte nam dobrih mater in svet bo drugačen!" Ali ne veš iz svojega lastnega življenja, iz življenja svojih in tujih otrok, da je že marsikdo, ki se je izgubil, ki je zavrgel vero in se je globoko pogreznil v blato človeških strasti, prej ali slej vendarle prišel na pravo pot, prišel vsled molitve, prošnje, opomina in zlasti še lepega zgleda svoje nepozabne mamice? O, preveč papirja bi porabil, če bi hotel navajati take zglede. Sama jih pozna, zato pa veš, kako je velik vpliv dobre krščanske matere na lastne otroke, pa na otrok otroke in na vso okolico, v kateri živi ali v kateri je morda že davno živela.

Pomisliva še dalje!

Marija in krščanska mati sta si podobni po svojem veselju. Zemlja je sicer dolina solza, ki nam nudi več trnja kot cvetja, več grenkega pelina kot sladkega medu, več temnih in mrkih prepadov kot jasnih in solčnih ravnin. A vendar je dobri Bog vsakemu človeku že na zemlji pripravil gotovo mero veselja. Tudi Mariji ga ni odvezel. Bilo je to v prvi vrsti njeno duhovno veselje. Kako se je veselila ob misli na Odrešenika, na velike milosti in odlike, ki jih je preje-la od Boga! Vsa radostna prekipeva njena duša v veselem slavonspevu: "Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju. Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle. Glej, blagrovali me bodo odslej vsi rodovi! Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime svto" (Lk. 1, 47—49). Kako se je radovala njena duša otroških letih Jezusovih, ko so ga prišli molit pastirji in modri z Jutrovega.

Kako se je veselila tihega življenja v Nazaretu, ko je videla, kako ljubijo njene božjega Sina znanci in prijatelji! Koliko veselih ur je preživela v njegovi družbi in v družbi sv. Jožefa, zatopljena v pobožno molitev, v branje in premišljevanje svetih knjig, v shodnici in v templju ob urah svetega bogoslužja! Kako se je radovala njena duša za časa javnega delovanja Gospodovega, ko se je spreobrnila Magdalena, Samaritanka in druge velike grešnice in grešniki, ko je Jezus delal velike čudeže in so se množice vsipale za njim, ko je stopil na njegovo stran Nikodem in drugi velikaši, ko so se odločili za stalno njegovo družbo in službo apostoli in drugi učenci! Kako polna veselja je bila njena duša po vstajenju Gospodovem, ko se ji je prvi prikazal, ko ga je prejela vsak dan v sv. obhajilu, ko je videla, kako neumorno delajo za božje kraljestvo apostoli in verniki, ko je slišala, kako se širi božje kraljestvo Kristusovo na vse strani!

In ti, krščanska mati! Ali si ti brez vsakega veselja? Kdo bi mogel reči, kdor pozna tvoje življenje. Že veselje prvorojenca kakor veselje vseh nadaljnjih otrok presega vse veselje, ki ga sicer svet nudi ljudem. Gospod sam ga je porabil za primer: "Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, da je človek rojen na svet" (Jan. 16, 19). In veselje z rastočimi otroki, ko izgovori prvo besedo, ko ga vzameš prvič v cerkev, ko ga pelješ prvič v šolo, ko ga spreliš prvič pred oltar Gospodov, da se združi v svtem obhajilu s svojim Bogom, ko ga spreliš, preskrbljenega, na poročni dan zopet pred božjega namestnika! In novo-mašno veselje — kdo naj ga popiše —,

če ga morda doživiš!

Nimaš pa samo otrok, imaš tudi moža. In mož; ali ni dan dober krščanski ženi v veselje? Kolika sreča zanjo, da mu more postreči po trdem delu, da ga vidi zadovoljnega sredi dobro vzgojenih otrok, da more deliti z njim veselje in žalost, da ga sme spremiti v cerkev, v družbo, v naravo, povsodi! In tihi dom v družini! Ali ni poln veselja za skrbno krščansko mater, pa naj si mislimo, da stoji ta dom, mogočen in bogat, obdan od gozdov, travnikov in njiv sredi zelenega griča ali ob veliki beli cesti — ali pa, da si mislimo le borno, a vendar snažno stanovanje preprostega delavca, ki v potu svojega obraza služi svoj kruh. Kolikor skromnejše razmere, toliko večkrat zadovoljneje življenje.

In molitev in cerkev in sveti zakramenti s sveto mašo, in hišni godovi in neštto lepih navad, ki jih prineso s seboj starodavni običaji in zlasti še cerkveno leto, kdo jih bolj doživlja v srcu in na zunaj in kdo s jih bolj veseli kot verna krščanska mati! In zlasti še misel na plačilo, ki čaka mater v preobilni meri v nebesih, o kako tolaži verno krščansko mater, pa ji tudi daje veselje in poguma še za večje napore in žrtve!

Zares! Tudi življenje krščanske matere ni brez solnčnih žarkov, kakor ni bilo brez njih življenje Marijino. F. M.

Opat Izaija je vprašal opata Pojmena glede nečistih misli. In opat Pojmen mu je odgovoril: "Kakor obleka, če jo v omari pustimo, sčasoma strohni in razpade, tako je tudi s takimi mislimi: če jih ne prestavimo v dejanje, sčasoma izginejo in se razprše."

BODI REDEN!

PEDADOG Stoeckl pravi: Rednost in točnost sta duša pri izpolnjevanju dolžnosti in temeljni pogoj, ako hočemo kaj poštenega narediti. Kdor se pri svojem delu ne drži reda in ni točen z ozirrom na čas in kraj, ne bo nikdar storil kaj prida. Vsi možje, ki so veliko delali, so bili tudi silno redni in točni. Kdor pa nima reda, se samo lovi za raznimi opravili. Pri tem samo čas gubi, pa ničesar pošteno ne dovrši. Tako je rednost vir uspehov in dosledno veselja do dela — vir veselega značaja in srečnega poštenega življenja; saj smo dostikrat slišali, pa žal ne vedno uvaževali pregovor: "Drži se reda, in red te bo obdržal na pravi poti." Netočnost pa obratno provzroča neuspehe — čmernost in polovičarstvo v vsakem oziru.

Mlado drevo se privezuje k čvrstemu kolu, da ob njem lepo ravno raste in je zavarovano pred viharji, da ga ne zlomijo. Nekaj podobnega je pameten red za človeka. Življenje uravnano po redu krepí voljo, daje značaju neko gotovo nezlomljivo odločnost in odkritost. Viharji življenja ga ne bodo zlepa upognili, prej strli, kakor upognili.

V čem pa obstoji vzgojna moč rednosti in točnosti? Kdor se hoče vestno držati reda, se mora mnogokrat premagati. Junak v človeku ima vedni boj z mehkužno udobnostjo in pa z raznimi slučajnostmi vsakdanjega življenja. Z vsako zmago nad temi zaprekami pa raste moč volje in obenem veselje do boja. Če bo le stanoviten ostal, bo kedaj odkrit, vesel, delaven mož, narodu v rast in čast. V življenju se mu ne bo slabo godilo. Dr. Foerster piše: "Reden in točen človek ni igrača okolnosti in slučajnosti, ampak ravna po svojem notra-

njem principu, po stalno zarisanem načrtu in dobro premišljenem prepričanju gre neomahljivo na svoji poti dal, pomeneč besede, ki je govornjena hrabrim in stanovitnim."

Poznal sem moža, ki je bil vzor rednosti in točnosti. Že okoli njegove hiše je vladala neka prijazna mikavnost in ljubkost, ki je človeka nehote vlekla tudi v hišo, da se seznaní z njenim gospodarjem, ki tudi ne more biti slabši, kakor njegova hiša sama. Notri sicer skromnost, a vsaka stvar na svojem mestu, čista in snažna, da si je nisi mogel bolj želeti. Knjige, uradne in zasebne, časniki, vse tako lepo urejeno, da bi lahko našel vsako stvar o polnoči brez luči.

Možu samemu pa se je tudi ta njegova rednost poznala v vsem njegovem mišljenju in življenju, javnem in privatnem. — V javnem svojem delovanju je imel strastne, surove in mnogoštevilne nasprotnike. Imel se je boriti tudi zoper krajevne, globoko ukoreninjene razvade in nerednosti, ki jih seveda že po svojem značaju ni mogel trpeti. Pravil mi je, kako silni so bili prvi napadi nanj, na njegovo delo in na vse, ki so šli za njegovimi idejami. Toda vdal se ni nobeni sili. Resno in odločno, vendar pa vedno dostojno je hodil po začrtani si poti dalje, da je bil v nekaj letih kraj njegovega delokroga takorekoč preustvarjen.

V službi je bil točen kot ura. Nikdar ga ni bilo treba čakati. — Veselje je bilo z njim občevati. Nisi zlepa našel kje tolike postrežljivosti, obzirnosti in sočutja, kakor pri njem. Dičila ga je jasnost in odkritosrčnost v nazorih, ki jih pa nikomur ni usiljeval, nasproti tudi protivne uvaževal in upošteval. — Pri vsem svojem obilnem delu je dobil še časa, da je zasledoval domače pa tudi

tuje, zlasti nemško slovstvo. Naše domače slovstvo pa je obogatil z nekaterimi prav praktičnimi deli. Vrli mož še živi, zato ne omenjamo tu njegovega imena.

Vse te njegove vrline pa so potekale iz njegove rednosti in točnosti. Mar ne goji in bistri točnost smisel za obzirnost in zvestobo, za zanesljivost in možatost? Je-li morda brez pomena za našo notranjo kulturo, če ostanemo v tej stvari topi in nemarni, ali pa nas vodi v malih stvareh velika ideja rednosti in točnosti? "Točnost je vljudnost kraljev," pravi znani pregovor. In lahko se reče, da ima točnost v resnici nekaj kraljevskega v sebi, ker razodeva kraljevsko nadvlado nad razmerami življenja. Seveda mislimo tu točnost, ki je poduhovljena, t. j. tako točnost, ki dela vse po določenem redu iz višjih in plemenitih ozirov, torej ne iz same svojeglave ujedljivosti, ki je sitna pri vsaki brezpomembni malenkosti in žali druge. Značilno je ravno obnašanje do ljudi: prava poduhovljena točnost je obzirna in prizanesljiva; pedantstvo pa je brezobzirno in neprizanesljivo.

Prav na kratko omenimo h koncu še eno vzgojno sredstvo, ki ga tudi ni treba šele iskati, nudi in nalaga nam ga življenje samo. Modri Solon je rekel: "Ničče ni srečen pred smrtjo". Vsak človek ima kaj trpeti. In ravno trpljenje vzgaja človeka — če ga zna sprejeti v pravem duhu — v jeklen, trden značaj, kakor vari ogenj železo v trdo jeklo.

Svet smatra lepe ljudi za srečne, ker uživajo kolikortoliko simpatije drugih. Pa ravno telesna lepota pogosto škoduje njihovemu značaju. Neredkokrat so lepi ljudje trdosrčni, ker se zanašajo samo na svoj čeden obraz, da jim bo on pridobil simpatije ljudi in se jim torej ni treba nič potruditi za lepoto srca in

duše, ki edina da človeku pravo ceno in oliko. Tako se nič ne brigajo za svoje notranje življenje, ampak žalostno duševno hirajo. Grdi ljudje pa nimajo zunanjih mikov, zato pa si prizadevajo za srčno dobroto in lepoto, ker tudi oni žele ljubljene biti. Tako laže najdejo pot dobrotljivosti in plemenitosti, kakor pa, če bi jih dičila telesna lepota. Njihova zunanost je zanje blagoslov od zgoraj, ki jih varuje pred domišljavostjo, ničmurnostjo in prevarami življenja, v katerih obupno ginevajo mnogi lepi ljudje.

Ljudje, ki imajo vsega dosti in so vsega siti, mislijo samo nase. Takoj vzkipi, kakor hitro jim ni kaka stvar do pičice po volji. Ne znajo ničesar in z nikomur potrpeti, ker ne vedo, kaj je trpljenje. — Ljudje pa, ki so prestali veliko pomanjkanja ali so sicer obteženi z nadlogami, so mili, potrpežljivi in radi pomagajo vsakemu trpinu, ker vedo iz lastne skušnje, kako mu je pri stiskanem srcu. Vedo, kako je srcu, ki pije grenkost, ker jim ni bilo dano, plesati v vrtincu veselja, ampak so se učili zatajevati, svoje želje in nade žrtvovati. S tem pa so se jim odprle oči, ušesa, srce in roke za druge.

Ali kdor n. pr. nikdar ni bil bolan, ne ve, kako je bolniku pri srcu. Ne more torej imeti z bolnikom niti pravega sočutja, niti mu ne zna prave in primerne pomoči. Kdor ni bil nikdar bolan, tudi ne ve, kako velika je premoč duha nad telesom.

Trpljenje je torej izvrstna šola. Uči človeka potrpežljivosti, ki nikdar ne godrnja, nikdar ne omahne; uči ga sočutja, ki se nikdar ne jezi in nikdar ne zameri; uči ga vedno nove, tajne poti, kako priteči bednim na pomoč in jim prinesiti tolažbo in rešitev; uči ga hrabrosti srca, ki je ne stro nobeni viharji.

Stal sem nekoč ob morju, ki je hrumelo in šumelo, da bi ne bilo slišati niti silnega groma. Visoki, divje se peneci valovi so se zaletavali v skale ob obrežju, kakor bi jih hoteli v svoji grozni jezi v prah streti. Pa skale so ostajale cele, valovi pa so se razkadili v onemogle penne. Le to se je poznalo skalam, da so jim večletni morski valovi obrusili in jim obgladili ostre robove. In prišlo mi je na misel: glej, tako je s človekom v grenkih valovih življenja. Če se junaško drži v njih, mu ne škodujejo, ampak mu le ublaže in ugladijo značaj ter obrusijo kot kristal. Saj tudi demant nima prave lepote in vrednosti, dokler ni obrušen.

J. Š.

† SESTRA PAVLA SVETLIN O. S. FR.

Knjiga življenja dobre Sestre Pavle v Lemontu je bila popisana do zadnje strani in Bog jo je zaprl, Sestro Pavlo pa poklical k sebi po plačilo. Že lani pri duhovnih vajah je to vedela. "To so moje zadnje duhovne vaje v življenju", je dejala. In res je držala svojo besedo. V tednu, ko se je samostanska sesterska redovna družina v Lemontu na gričku sv. Frančiška pripravljala na letne duhovne vaje, je odšla k Bogu, da jih naredi za letos in za večnost v nebesih pri Bogu. Umrla je 10. junija, pokopali smo jo pa 13. na pokopališču sv. Alfonza v Lemontu. 'Pridi, nevesta Kristusova in sprejmi krono, ki ti je pripravljena za celo večnost!' jo je povabil njen nebeški ženin Jezus Kristus in presrečna mu je sledila v večnost.

Srečen sem bil, da sem mogel opraviti njene pogrebne slovesnosti in obrede in ji spregovoriti v večno slovo nekaj besed. Spominjam se je še prav dobro. 1908 sem prišel v New York in isto leto ustanovil slovensko župno cerkveno občino, ki je danes žup-

nija sv. Cirila in Metoda, razvila se je iz te cerkvene občine 1916. Ko bi se ne bilo začelo tega začetka, težkega, zelo težkega, 1908, bi v New Yorku nikdar slovenske župnije ne bilo, tudi 1916 bi se ne bila ustanovila. Tako je pravzaprav ustanovno leto slovenske župnije v New Yorku 1908. leto. Tisto leto 15. avgusta se je pa ustanovilo društvo "Marijina Dekliška Družba" za slovenska dekleta Greater New Yorka. Nekaj nad 400 je bilo tam slamnikaric, izvečine iz Domžal, Mengša, Ihana, Doba in sosednih župnij. Kakih 200 je bilo pa služkinj po družinah po celem mestu. Te so bile za izvečine dekleta iz Belokrajine. Pri prvem ustanovnem občnem zboru 15. avgusta 1908 so si pa dekleta ustanovile svoj prvi odbor, v katerega so izvolile za predsednico nepozabno pokojno Mary Gostič, za blagajničarko Miss Kathie Pavlič, za tajnico pa Mary Svetlin, pokojno Sestro Pavlo, z nekaj drugimi odbornicami. Veliko apostolsko delo je imelo to društvo pri tedanjih razmerah v Greater New York med slovenskimi dekleti, katerega se je lotilo pod vodstvom odbornic z navdušenjem. Uredile so na drugi cesti pri sv. Miklavžu društveno sobo s knjižnico, kjer so se shajale zlasti ob nedeljah popoldne lužkinje iz meta k prijetni zabavi, k igram, pa tudi k pobožnostim, vse članice pa saj enkrat na mesec k uram molitve, k svojim shodom in k društvenim sestankom. Prirejale so igre in zabave in bile kulturno in socialno zelo delavne. Marsikaka danes slovenska dobra mati v New Yorku se ima samo delovanju tega društva zahvaliti, da je danes to, kar je. Bog v nebesih to ve in pa posamezna slovenska dekleta, sedaj že stare matere, to vedo, pa tudi slovenska naselbina to ve.

In v to veliko socialno delo za koristi slovenskih deklet v New Yorku je posegla tudi tajnica Mary Svetlin, Sestra Pavla, kolikor je največ mogla. Po svojem značaju je bila zelo plemenito dekle, pobožna, skromna, da so jo vsa dekleta ljubila. Bila je sicer skromna kot vijolica, ki najraje cvete skrita pod grmom in se boji ospredja. Kako težko ji je bilo, ko so jo izvolile za tajnico! Težko se je vdala in zatrjevala

svojo nezmožnost. Toda dekleta so jo preveč poznale in preveč rade imele, da bi odnehale, morala se je vdati. Kakor bi bilo danes, se tega spominjam in sem jo občudoval v njeni toliki skromnosti. Bila je krepka desna roka predsednici Mariji Gostič, Miss Kathi Pavlič in ostalim odbornicam in se žrtvovala za društvo do skrajnosti.

Prav takrat so pa prišle v Ameriko slovenske šolske sestre iz Maribora, da se tu naselijo in poskrbe za slovenske farne šole po župnijah, pod odstvom Sestre Sebastijane in Sestre Klotilde in drugih sester. Tedaj je pa videl nebeški ženin to svojo lilijo v New Yorku v Marijini družbi in jo je poklical k sebi. Bila je prežlahтна lilija, do bi jo mogel pustiti sredi svetnega blata v mestu, kakor je New York. Hotel jo je imeti prav blizu sebe, na svojem srcu, v redu šolskih sester. In poklical jo je. Nekega dne pride v župnišče. "Father, jaz bom šla k šolskim sestram. Odločila sem se. Ali bi mi pomagali, da me bodo sprejele?" Nič se nisem temu začudil, nasprotno sem samo to pričakoval. Ne, ne, Mary ni za umazan svet. Vedel sem, da bo prišla. In res se je vse uredilo, da so jo sestre sprejele in odšla je iz New Yorka, odšla iz Marijine deklinške družbe, kar so dekleta sicer zelo obžalovale, vendar pa se temu ne začudile, kakor se jaz nisem, ker so jo poznale še bolj kot jaz.

In tako je ta lepa božja lilija dozorela v vrtu sv. Frančiška kot slovenska šolska sestra, ne kot učiteljica, temveč kot kuharica in gospodinja po raznih postojankah po ameriški Sloveniji in dozorela v Lemontu pri Mariji Pomagaj Prav dobro se še spominjam, ko je izšla 1909, 4. marca prva številka "Ave Maria", kako je še pridno pomagala pri razpošiljatvi po slovenskih naselbinah. Zato, morda ravno zato jo je hotela Mati Marija, da konča svoje življenje tukaj pri Nji v Lemontu, ki je samo sad žrtev in dela lista "Ave Maria", in da tukaj leže v hladni grob.

Marija Svetlin, Sestra Pavla, kot dekle je bila zlasti zgled velike deklinške ljubezni do Marije. Zato gotovo zapuščča za seboj slovenski ameriški mladini in vsem ameriškim

Slovcem samo eno zapušččino, nji tako sveto in drago, namreč: "Ljubite Marijo!"

Ti pa, blaga svetniška duša, počivaj v Bogu tam pri svoji Materi Mariji in prosí za nas.

P. Kazimir.

SPOMINČICA NA GROB DOBRE ŽENE

Ko sem bil v New Yorku na potovanju za list Ave Maria, sem zvedel novico, da je v Pueblu, Colo., umrla Mrs. Johana Gnidica. Ob tej novici so se mi za nekaj hipov obrnile misli proti zapadu — v Pueblu. Predobro sem poznal rajno Mrs. Gnidica, preveč sem si v teku let nabral spoštovanje do nje, da bi me njena smrt ne prijela globoko pri srcu. Moram ji nekoliko napisati v spomin.

Rajna Mrs. Gnidica je bila mati slovenskega župnika v Pueblu, Rev. Daniela Gnidice OSB. Tudi ena njenih hčera se je posvetila redovnemu poklicu in je šla za sestro k redovnicam benediktinkam. Že to dvoje kaže, da je bila rajna Mrs. Gnidica dobra krščanska mati. Kdor jo je pa tako od bližje poznal, kot sem jo jaz, lahko priča na podlagi njenih besed in vsega njenega ravnanja, da ji v resnici ni bilo mnogo za ta svet, ampak je imela zmerom v mislih svojo odgovornost pred Bogom. S to mislijo v srcu je živela in s to mislijo v srcu je vzgajala svoje otroke. Kolikokrat sem jo slišal reči: Kaj nam bo denar in bogastvo tega sveta, glavno je, da si za nebesa kaj zaslužimo. Tako je tudi delala. Kadar je le mogla, si je vzela čas za molitev in za čitanje dobrih knjig in listov, da bi si z njihovo pomočjo sredi svetnih skrbi ohranila pravega duha. Svete maše in svetega obhajila ni zamudila nobeno jutro, če je bilo le kako mogoče. S tem je dajala dober vzgled vsej župniji, ne samo svoji lastni družini.

Posebno hvaležnost ji je dolžan list Ave Maria in tudi jaz osebno, kot potovalni zastopnik tega lista. Skozi 13 let sem vsako leto stanoval pri Gnidicovih, kadar me je

pot zanesla v Pueblo. Pa ni bilo samo to, da je blaga žena pod lastno streho ravnala z menoj kot z lastnim sinom, tudi z menoj je rada hodila od hiše do hiše, dokler ji je pripuščalo zdravje. Na takih potih sem pogosto občudoval njen lepi značaj in veljavo, ki jo je uživala pri ljudeh. Čeprav je bila mirne in krotke narave, je vsakdo takoj videl njeno odločnost v podpiranju katoliškega tiska in le malokdo se je mogel upreti njeni agitaciji v korist lista Ave Maria.

Lahko rečem, da sem zadnja leta vselej s težkim srcem zapuščal to naselbino, ker sem si vselej mislil: Bog ve, če bom prihodnjič še našel to blago materinsko srce in prijazen sprejem pri Mrs. Gnidica. Videl sem namreč, da je pešala in ji je zdravje vedno bolj odpovedovalo. Ta moja bojazen se je torej letos uresničila. Ni bilo nepričakovano, pa vendar se ne morem otresti nekega čuta praznote, ko pomislim, da na svoji prihodnji poti skozi Colorado Mrs. Gnidice ne bom videl več. Vedno pogosteje se mi zadnja leta kaj podobnega zgodi. V mnogih naših naselbinah so že odšli taki, ki smo si bili tako dobri, kot Mrs. Gnidica. Božja volja je to in vedeti moramo, da je tako prav. Saj brez smrti in začasne ločitve ne bi mogli upati na svidenje v nebesih.

Ti, dobra žena, pa počivaj v božjem miru in uživaj plačilo za zasluge, ki si si jih nabrala v življenju za lahek obračun pred Sodnikom. Prepričan sem, da so tudi Tvoje zasluge za list Ave Maria mnogo pripomogle, da si z veseljem poslušala besede: Pridi, zvesta služabnica! Pridi v veselje svojega Gospoda! Vsem preostalim, posebno pa njenemu možu, naj bo v tem tolažba pri veliki izgubi, ki jih je doletela.

Brat Antonin, potovalni zastopnik.

BESEDA BRATA BLAGAJNIKA

Gotovo je že čas, da se spet malo oglašim. Rad bi se večkrat, pa me zmerom zadržuje vsestranska zaposlenost. In ko vidim,

da naš tajnik prav pridno poroča o Ligi in njenem napredku, se sam pred seboj kar na njega izgovarjam. Ne vem pa, koliko tak izgovor velja pred javnostjo. Če nič ne velja, potem moram prositi, da se mi oprostijo ta pomanjkljivosti.

Zdaj pa ne smem dalje odlašati. Sami vidite, da stoji pred našo LIGO veliko novih nalog. O tem ste čitali objave. Moja stvar je sicer v prvi vrsti skrb za Ligino blagajno, vendar bi rad še na nekaj stvari opozoril.

Torej najprej blagajna. Kar gre denarja skozi moje roke, smo prekoračili TRIDESETI tisočak. To je že nekaj. Spominjate se še morda, kako z veseljem sem poročal, ko smo dosegli DESETEGA. Takrat se mi je zdel uspeh precej lep. Zdaj smo torej že pri TRIKRAT desetem in še malo čez. Poleg tega so naši duhovniki, ki so aktivni v Ligi, zbrali tudi veliko mašnih intencij, s katerimi je tudi zelo pomagano. Glede zbiranja obleke pa poroča naš tajnik. Ravno kar sem zvedel, da so iz Rima o eni sami naši pošiljki poročali z vso hvaležnostjo, da predstavlja zanje **milijonsko vrednost**. Iz vsega tega vidimo, da naša Liga ni ostala samo na papirju.

Kot blagajnik se moram posebno zahvaliti za navdušeno sodelovanje upravi AMERIŠKE DOMOVINE v Clevelandu, kakor tudi upravi lista AVE MARIA v Lemontu. Sami vidite v objavah, koliko pride v Ligino blagajno po teh dveh potih. Nekaj časa sem tudi naravnost redno prejemal prispevke. To je zadnje čase nekako zastalo. Apeliram zopet na naša društva in organizacije, kakor tudi na posamezne njihove člane in članice, da še nadalje velikodušno žrtvujejo v namene Lige in lepo prosim vse, da ta apel upoštevate.

Čitali ste, kako se zanimajo za naše delovanje višje cerkvene oblasti in kako nas nagovarjajo, da bi kar mogoče veliko storili za one naše rojake, ki si sami ne morejo pomagati. Ves Ligin odbor je navdušen za tako delo, ali uspeh bo mogoč samo, ako bo naša BLAGAJNA še naprej rasla.

Joseph Zalar,
blagajnik Lige Kat. Slovencev.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR — Po \$3: K. Mšiča. — Po \$2.50: Mrs. Grill. — Po \$2: J. Zakrajšek. — Po \$1: M. Tolenj, F. Ulcar, J. Skornšek. — Po 50c: Mrs. Repush.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$10: N. N. — Po \$1.50: T. Archul. — Po \$5: C. Jeglič, Mrs. J. Kosmach, Mrs. J. Pernot, K. Pavlič, M. Jarnevič. — Po \$2.50: Mrs. M. Miketich, J. Habjan. — Po \$2: F. L. Zore, J. Kervin, Mrs. Skrabe, Mrs. T. Rozich, J. Klemen. — Po \$1: H. Nahtigal, A. Oratch, L. Fon, Mrs. Nemgar, Mrs. M. Jarnevič, J. Pintar, Mrs. Prostor, J. Kebe, J. Erjavec. — Po 50c: A. Hudales, J. Vidmar, M. Blaz, M. Kočevar, A. Penko.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$5: A. Muha. — Po \$2: J. Leskovitz. — Po \$1 Kočevar.

ZA DEVETDNEVNICE Z LUČKAMI — Po \$10: Mrs. J. Koščak. — Po \$6: J. Hlad. — Po \$5: L. & A. Nemeč, G. Stephan, F. Simonelič, F. Gorence, K. Težak, J. Mihelich, M. Maček, Mrs. Vaupotič, Mrs. Gorjanc, J. Skrajnar, Mrs. F. Ivančič, Mrs. A. Korelc. — Po \$4: M. Sajovic. — Po \$3: U. Tursič, J. Erjavec, J. Hočevar. — Po \$2.50: K. Kepič, F. Straus, K. Ferik, F. Holešek. — Po \$2: T. Rolich, M. Sadar, F. Majerle, M. Šenica, F. Primožič, A. Sasek, A. Susman, J. Mohorčič, T. Mozich, M. Vidmar, T. Ellis, T. Zdešar, H. Kraučar, Mrs. J. Ancel, J. Barbarich, A. Pogačnik, Mrs. Skrabe, V. Ruppe, M. Francel, A. Bogolin Jr., M. Kebe, R. Sabec, A. Miklič, M. Gaspič, Mrs. Nemgar, Mrs. T. Venček. — Po \$1.50: M. Sever, M. Hribar. — Po \$1: A. Oratch, M. Spelar, H. Nachtigal, J. Potokar, P. Mikula, Mrs. J. Grasek, R. Vastalo, M. Šivic, F. Tomsha, M. Tometz, M. Leber, J. Skorenšek, R. Mance, J. Hrovat, A. Tomc, B. Omahne, Mrs. M. Zagorc, J. Skerl, Mrs. J. Skerl, Mrs. H. Dolina, F. Ulčar, J. Smole, C. Kovačič, M. Gande, N. J. Vraničar, A. Kogovšek, J. Flajnik, T. Lužar, Mrs. Pej. Anziček, J. Sintich, M. Kasel, M. Šivic,

vič, J. Logar, A. Arko, J. Vidmar, M. Selak, B. Evans, M. Simonič, F. Zergaj, A. Baznik, M. Koshak, F. Selak, M. Česarek, F. Gošar, M. Koncan, K. Pavlič, A. Česnik, F. Oblak, Mrs. R. Mance, Mrs. E. Caldez, M. Klun, J. Leskovitz, M. Stirac, B. Gornick, M. Kočevar, Mrs. F. Hen, H. Somrak, C. Hajlinjak, T. Troha, F. Kastigar, J. Cankar, M. Alduk, B. Omahne, M. Penko, F. Srca, M. Kravše, K. Lopič, A. Pipar, A. Pelčič, M. Bizjak, A. Rudman, H. Stutts, A. Pavek. — Po 50c: A. Hudales, Mrs. Zajc, Mrs. Oolin, B. Sertič, A. Burdik, J. Troja, F. Kovačič, A. Nosan, J. Česar, A. Čolnar, P. Vesel, M. Anžlovar, T. Gregory, H. Pelich, M. Derčar, R. Birk, J. Miks, T. Karger. — Po 60c: F. Gaber. — Po 25c: M. Zitko.

ZA APOSTOLAT — Po \$60: Mrs. J. Suscha. — Po \$40: M. Koncilija. — Po \$20: M. Anžlovar, A. Urbas. — Po \$10: J. Hlad, L. Trček, Mr. Prostor, R. Gorz, Mrs. M. Lavrich, F. Bozich, F. Gabr, Mrs. Klemenčič. — Po \$2.50: M. Lisjak. — Po \$2: Mrs. Pevič. — Po 50c: H. Stampfel.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$3: J. Kebe. — Po \$1: M. Leber.

V molitev priporočamo naše pokojne naročnike:

John Ožbolt, Chicago, Ill.
Henry Schier, Danbury, Conn.
John Zalar, Barberton, Ohio
Louis Hinricher, Pittsburgh, Penna.
Katarina Savnik, San Francisco, Calif.
Johana Gnidica, Pueblo, Colo.
Mary Barker, Pueblo, Colo.
Johana Hochevar, Cleveland, Ohio
Mary Bozich, Milwaukee, Wis.
Anton Kogovšek, Strabane, Penna.
Mary Cvelbar, La Salle, Ill.
Ursula Ponikvar, Cleveland, Ohio
Jos. Stepic, Cleveland, Ohio
Pavlina Zupancic, Cleveland, Ohio
Katherine Koenig, Chicago, Ill.
Mary Smrekar, Joliet, Ill.
John Troya, Helena, Mont.
Naj počivajo v miru!

Na tej načrtni sliki vidite Baragov Dom, ki ga mislijo pozidati frančiškani v Lemontu že prihodnje leto.

Baragov Dom naj bi bil počaščen spominu našega velikega misijonarja, obenem bo romarski dom, ki so si ga naši rojaki že dolgo želeli.

Kakor je v načrtu videti, bo to precej velika stavba. Velika, ker si mnogo romarjev naših želi dom, v katerem bi lahko našli zatočišče, kadar prihitijo na romanje v Lemont.

Doslej nismo mogli vsem postreči, ta stavba bo pa zadostila zahtevam.

V veliko veselje je nam, da lahko oznanimo ta načrt in zidarsko početje, v veliko veselje bo vsem našim prijateljem, ki tako radi prihajajo k nam na počitnice.

Obenem bo to tudi dom duhovnih vaj v bodočnosti, o katerem je tudi bilo že veliko poročano.

Obračamo se na prijatelje in rojake, če nam morejo malenkost darovati v ta namen. Stroški bodo veliki, toda upamo, da jih bomo z božjo pomočjo in z naklonjenostjo naših dobrotnikov, premagali.

S hvaležnostjo.

Rev. Benedikt Hoge,
frančiškanski komisar.